

Arrest

nr. 155 524 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat N. VERBEKE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert dat u de Iraakse nationaliteit bezit, van Koerdische afkomst bent, en op 4 april 1975 in Altoun Kopri (provincie Tameem) geboren bent. U doorliep het lager onderwijs maar u maakte het laatste jaar niet af. Nadien werkte u als landbouwer. In 1997 werd u opgeroepen voor de militaire dienst. U was niet van plan deze te vervullen en u vluchtte naar Europa.

Op 4 augustus 1997 heeft u in Nederland een aanvraag om toelating als vluchteling en een aanvraag om een vergunning tot verblijf om klemmende redenen van humanitaire aard ingediend. U bediende zich hierbij van een alias, met name (K.K.H.) (°04/04/1974, Doebs - Irak). Bij beschikking van 16 april 1998 werd uw aanvraag tot toelating als vluchteling afgewezen wegens de kennelijke ongegrondheid ervan. Ook uw aanvraag om een vergunning tot verblijf om klemmende redenen van humanitaire aard werd

niet ingewilligd. Er werd u wel een voorwaardelijke vergunning tot verblijf (vvtv) verleend met ingang van 4 augustus 1997, geldig tot 4 augustus 1998. Op 12 mei 1998 diende u een bezwaarschrift in tegen voornoemde beschikking. Op 20 mei 1999 werd uw bezwaar ongegrond verklaard en werd de verleende vvtv ingetrokken. Ook uw daaropvolgend bewaarschrift tegen de intrekking van uw vvtv werd op 24 januari 2000 ongegrond verklaard. U ging in beroep op 22 juni 1999, maar bij uitspraak van 3 juli 2001 werd uw beroep ongegrond verklaard.

Op 8 april 2013 diende u onder de alias (M.A.D.) (°25/05/1981, Laylan - Irak) een aanvraag in tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij beschikking van 15 mei 2003 werd uw aanvraag afgewezen. De Minister voor Vreemdelingenzaken en integratie wees er in diens beschikking op dat u naast de hierboven procedures reeds op 28 juli 1997 een aanvraag tot vergunning van verblijf had aangevraagd onder de alias (M.A.I.D.). Die aanvraag was bij beschikking van 31 maart 1998 niet ingewilligd. Verder bleek dat u op 29 januari 2002 onder de alias (M.A.D.) een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier verblijf voor bepaalde tijd met als doel 'verruimde gezinshereniging bij ouders; arbeid vrij toegestaan' had ingediend. Bij beschikking van 7 mei 2002 werd de aanvraag afgewezen. U diende op 4 juni 2002 een bezwaarschrift in dat bij beschikking van 19 juli 2002 ongegrond werd verklaard. U diende een beroepschrift in tegen laatstgenoemde beschikking, de uitkomst van het beroep is onbekend. Aangezien u reeds onder een andere naam een verblijfsvergunning had aangevraagd, kwam u niet in aanmerking voor verblijfsaanvaarding. Bovendien was de Minister van Vreemdelingenzaken en integratie van mening dat u 'een gevaar vormt voor de openbare of nationale veiligheid'. Op 11 december 2002 werd u namelijk veroordeeld tot een celstraf van 24 maanden en de betaling van een boete aan de benadeelde partijen (respectievelijk 165,63 en 158 euro) nadat u werd aangeduid als dader van een poging tot doodslag, een ernstig misdrijf begaan op 20 februari 2000. Naar eigen zeggen zat u tussen 18 april 2005 en 14 juli 2006 een effectieve celstraf van 16 maanden uit. Tot op heden houdt u uw onschuld staande. U beweert dat u voor een interimkantoor werkte en dat één van uw klanten, een Koerd, betrokken raakte bij een zware vechtpartij tussen Koerden en Armenen. Bij het handgemeen raakten volgens u meer dan negen mensen gewond. Uw naam werd naar eigen zeggen onterecht aan de vechtpartij gelinkt. De Nederlandse autoriteiten beschuldigden u er namelijk van tijdens het handgemeen een mes te hebben getrokken en iemand te hebben neergestoken. Daarnaast werd u ervan beschuldigd de andere betrokkenen tot geweld te hebben aangezet. Na het uitzitten van uw celstraf werd u vastgezet in een Centrum voor Illegale Vreemdelingen. Op 18 januari 2007 werd u opnieuw vrijgelaten. U verliet het Nederlands grondgebied niet. Behalve dit misdrijf kwam u nog (minstens) twee keer in aanraking met de Nederlandse autoriteiten omwille van enkele overtredingen, zoals rijden zonder rijbewijs en fietsdiefstal.

Na verloop van tijd besloot u om samen met uw toenmalige Nederlandse vriendin naar België te verhuizen om er te trouwen. Enkele dagen na de verhuis, vlak voor het huwelijk, werd u in de steek gelaten door uw geliefde. U besepte dat u gebruikt was en dat er geen liefde in het spel was. U zag geen andere uitweg dan op 2 september 2011 bij de Belgische autoriteiten asiel aan te vragen. De Belgische autoriteiten ontdekten dat u in Nederland asiel had aangevraagd en op 29 of 30 september 2011 keerde u op eigen initiatief terug naar Nederland. U verbleef enige tijd bij een vriendin in Arnhem en opteerde vervolgens voor een vrijwillige terugkeer naar Irak. Op 17 oktober 2012 kwam u met de hulp van IOM aan in Erbil, Noord-Irak. Vanuit Erbil reisde u naar uw ouderlijk huis in Alton Kopri, Centraal-Irak.

Als landbouwer of als arbeider viel er in Alton Kopri weinig geld te verdienen en u besloot zich in Erbil te vestigen. Uw broer raadde u aan om er als ambtenaar bij de 'politie' of de 'preventieve politiedienst' te werken. U besloot een bevriende politiecommissaris in Kirkuk, 'liwa' (majoor-generaal) (J.), aan te spreken en zijn hulp te vragen bij uw zoektocht naar werk.

Op 15 november 2012 werd u na een bezoek aan het bureau van liwa (J.) aangesproken door twee personen in politie-uniform. Ze vroegen uw identiteitskaart en eisten dat u hen volgde. U werd gewapenderhand in een wagen geduwd en naar een onbekende plaats gebracht. Daar vertelden ze u over de islam, hun groepering en hun doelen. Op hun laptop lieten ze beelden zien van hun aanslagen, onthoofdingen en executies. Ze verwezen naar uw band met liwa (J.) en eisten dat u hen zou helpen: u moest liwa (J.) vermoorden met een pistool (met geluidsdemper) dat ze u zouden bezorgen. Indien u weigerde zouden ze u vermoorden. U zag geen andere optie dan instemmen en maakte er de terroristen op attent dat u geen ervaring had met wapens. De terroristen stelden u een alternatief voor: ze zouden u een snoepje geven met een dodelijke portie gif. U moest ervoor zorgen dat liwa (J.) het opat. De volgende dag, 16 november 2012, brachten de terroristen u naar huis. Ze zeiden dat ze uw huis in de gaten hielden en dat u zich moest melden wanneer ze u belden. U bracht onmiddellijk uw broer op de hoogte van hetgeen er was gebeurd. Hij raadde u aan te vluchten. U deed wat hij zei en dook onder bij een vriend van uw broer. Dezelfde dag bracht u liwa (J.) telefonisch op de hoogte van het incident. Op 17 november 2012 liet liwa (J.) u ophalen door zijn agenten. Ze brachten u onder in een hotel in Kirkuk. Op 22 november 2012 schreef liwa (J.) u een aanbevelingsbrief en liet hij u naar uw tante in de Momostahaan-wijk in Erbil brengen. Op 24 november 2012 vielen leden van de terroristische

groepering uw huis binnen. Uw tante was er toevallig aanwezig en werd van de trap geduwd. Ze brak haar rug en werd naar het hospitaal in Erbil overgebracht. Op 26 november 2012 werd ze voor behandeling naar een ziekenhuis in Istanbul overgebracht. U reisde met haar mee en keerde pas op 8 december 2012 terug naar Erbil. In tussentijd werd uw broer herhaaldelijk telefonisch bedreigd door de terroristen. Uw broer, een brandweerman, vroeg en kreeg daarom een overplaatsing naar Erbil.

Na aankomst in Erbil ging u op zoek naar werk. U frequenteerde ondertussen op regelmatige basis Ankawa. In deze regio woonden de christenen en waren er cafés waar u alcohol kon drinken. U bezocht er ook de christelijke kerken en nam er enkele foto's voor uw (Nederlandse) vriendin. Omstreeks de kerstperiode wou u opnieuw naar Ankawa. De toegang tot de regio werd u echter ontzegd door de veiligheidsdiensten. Moslims waren met de kerstperiode namelijk niet welkom in die regio. U probeerde hen te overtuigen om u toch binnen te laten en gaf hen het adres van uw tante. Enige tijd later, op 29 januari 2013, werd u bij uw tante gearresteerd door leden van de 'Asayesh'. Ze beschuldigden u ervan moslims tot het christendom te bekeren. U ontkende de aantijgingen en werd als gevolg daarvan gefolterd. Onder andere uw tanden werden gebroken. Een bevriende advocaat (T.), de zoon van een minister van de Koerdische overheid, werd op de hoogte gesteld van uw arrestatie en onderhandelde over uw vrijlating. Na vier dagen, dus omstreeks 1 of 2 februari 2013, werd u vrijgelaten. (T.) vertelde dat u niet langer veilig was in Irak en dat u het land moest verlaten. Hij bracht u naar zijn huis in de Sorja-wijk en bereidde uw vertrek voor. Na uw vrijlating gingen de leden van de Asayesh nog tweemaal naar u op zoek in het huis van uw tante. Tijdens de huiszoekingen dreigden ze ermee uw huis in Alton Kopri binnen te vallen. Op 16 februari 2013 bracht (T.) u met de wagen van zijn vader (die omwille van diens ambt niet wordt gecontroleerd) naar de luchthaven van Erbil. Jullie reden tot vlakbij de landingsbaan, u gaf uw paspoort aan een persoon die het luchthavengebouw binnenging en de uitreisstempel op uw paspoort regelde. Nadien kon u zonder problemen inchecken. Dezelfde dag kwam u aan in Istanbul. Een smokkelaar gaf u een vals paspoort en u vloog nog diezelfde dag onder een alias naar Düsseldorf. Na aankomst in Düsseldorf reisde u naar Nederland. U was ziek en u had een ontsteking aan uw tanden en tandvlees. U bleef ongeveer een maand in Nederland en reisde vervolgens naar België. Op 18 maart 2013 diende u voor de tweede keer een asielaanvraag in.

Op het moment van het gehoor was uw Nederlandse vriendin zwanger. U achtte het echter onmogelijk om uw kind in Nederland te erkennen omdat u vreest gearresteerd te worden. U wist op dat moment niet of er na uw vertrek uit Irak bijkomende indicaties waren dat u door de terroristische groepering of de Asayesh geviséerd werd.

Op 7 maart 2014 nam het CGVS in hoofde van u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen de beslissing. Op 12 juni 2014 trok het CGVS haar beslissing in. Ondertussen was uw vriendin, na een miskraam, voor een tweede keer zwanger. Op 6 september 2014 werd u vader van een dochter, (D.D.H.K.) (geboren te Arnhem).

Op 21 oktober 2014 werd u voor een tweede keer door het CGVS gehoord. U herhaalde uw asielmotieven en voegde er aan toe dat uw familieleden omstreeks maart 2013 hun woning hadden verlaten als gevolg van bijkomende bedreigingen door de onbekende terroristische groepering. Verder verwees u naar de actuele veiligheidssituatie in Irak. Een terugkeer naar Irak is volgens u uitgesloten omdat de situatie er onveilig en onstabiel is. U voegt er aan toe dat men u in Erbil verhinderd een leven op te bouwen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: paspoort dd. 10/12/2009, identiteitskaart (+ vertaling) dd. 18/05/2011, nationaliteitsbewijs (+ vertaling) dd. 16/09/2010, geboorteakte (+ vertaling) dd. 04/05/2011, kopie voedselrantsoenkaart dd. 03/03/2010, kopie woonkaart (moeder), brief i.v.m. persoonlijk leven, aanbevelingsbrief van liwa (J.T.B.) dd. 22/11/2012, brief gericht aan (S.A.P.) dd. 23/11/2012, visitekaart liwa (J.T.B.), visitekaart (T.), sim-kaart Korek, visitekaart Nederlandse advocaat, visitekaart Iraakse ondernemer, nota i.v. m. een website, twee foto's van advocaat en smokkelaar, twee foto's aan het hospitaalbed van tante, foto's bij christelijke symbolen, documenten van IOM, documenten Turkish Airlines (e-ticket, reisschema en boarding passes) i.v.m. terugkeer naar Irak en reis naar Europa, treinticket Düsseldorf-Arnhem, reisadvies Arnhem-Nijmegen, dd. 17/03/2013, treintickets Maastricht-Luik en Luik-Brussel, attesten apotheker (Nederland), attest tandarts Arendonk, kopie geboorteakte dochter dd. 08/09/2014.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beslist dat u niet aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus of de Subsidiaire Beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u aangehaalde vrees ten opzichte van de terroristische groepering die u op 15 november 2012 zou hebben ontvoerd is volstrekt ongeloofwaardig. Zo is het om te beginnen frappant dat u niet kan zeggen wat de naam van deze terroristische groepering is. Ze zouden hun naam weliswaar hebben onthuld, maar u bent deze ondertussen vergeten (zie CGVS, 24/05/2013, p. 28). U herinnert zich enkel dat het een rare naam was: iets met een "S" dat klonk als "Sahwa" (zie CGVS, 24/05/2013, p. 28). Dergelijke verklaringen kunnen bezwaarlijk ernstig genomen worden. Indien u werkelijk werd ontvoerd door een terroristische groepering die eiste dat u een aanslag zou plegen op een bevriende liwa, mag men minstens verwachten dat u zich hun volledige en correcte naam kan herinneren. Niet in het minst omdat u beweert dat de groepering bijzonder actief en machtig is in Kirkuk, én dat ze 'bijna elke dag aanslagen plegen en mensen ontvoeren' (zie CGVS, 24/05/2013, p. 28). Bovendien is het opmerkelijk dat u zich niet heeft geïnformeerd over de groepering (zie CGVS, 24/05/2013, p. 28). Indien u werd ontvoerd door een dergelijke organisatie, is het namelijk niet onredelijk te verwachten dat u zou willen weten met wie u precies te maken had. Niet in het minst omdat niet enkel u, maar ook uw familieleden (die nog steeds in Irak zijn) werden geïnterviewd, getuige daarvan de huiszoekingen (waarbij uw tante van de trap werd geduwd) (zie CGVS, 24/05/2013, p. 23, 29) en de dreigtelefoons die uw broer ontving (zie CGVS, 24/05/2013, p. 23). Indien u en uw familieleden bedreigd werden door een uiterst gewelddadige en actieve terroristische groepering (cfr. de onthoofdingen, aanslagen en ontvoeringen), is het daarom weinig overtuigend dat u zich niet over de groepering zou informeren, al was het maar om een zicht te krijgen op de situatie waarin u verzeild was geraakt. Dat u er klaarblijkelijk een eerder laconieke houding op nahield en dat het advies van liwa (J.) 'om u zo ver mogelijk van de groepering te houden' (zie CGVS, 24/05/2013, p. 28) volstond om u niet verder te informeren, komt gezien de ernst van de feiten bijzonder weinig doorleefd of oprecht over.

Los daarvan is het gezien de ernst van de feiten volstrekt onaannemelijk dat u nauwelijks iets kan vertellen over het onderzoek dat na de feiten volgde (zie CGVS, 24/05/2013, p. 23). Volgens u is het nochtans een uitgemaakte zaak dat er 'een onderzoek naar de daders was' (zie CGVS, 24/05/2013, p. 24). Wanneer er wordt ingegaan op het onderzoek weet u, na de vraag aanvankelijk te ontwijken, enkel te vertellen dat ze 'de daders zouden zoeken' (wat gezien de feiten logisch is) en dat ze uw sim-kaart hebben gecontroleerd. Verder heeft u geen idee of en welk bijkomend onderzoek er is gebeurd (zie CGVS, 24/05/2013, p. 24). Dergelijke rudimentaire en uiterst onvolledige verklaringen zijn uiteraard nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. In dezelfde zin is het geheel onaannemelijk dat u niet weet of er in uw naam een klacht tegen de daders werd ingediend (zie CGVS, 24/05/2013, p. 23). U beweert dat u uw verhaal aan de politie heeft verteld maar u weet vreemd genoeg niet of er een officiële klacht werd geregistreerd (zie CGVS, 24/05/2013, p. 23). Van een persoon in uw situatie mag men uiteraard verwachten dat u duidelijk kan zeggen of er al dan niet een officiële klacht werd ingediend. Dat u voor uw leven vreesde en uw leven niet wou riskeren voor een klacht, is uiteraard geen geldig excuus (zie CGVS, 24/05/2013, p. 23).

Vervolgens komen uw verklaringen over de ontvoering en het moordcomplot bijzonder onaannemelijk en weinig doorleefd over. Het hele uitgangspunt van uw verhaal is namelijk zeer twijfelachtig. Zo kan men zich de vraag stellen waarom de terroristen u zouden uitkiezen voor een moordaanslag op een vooraanstaande politiechef. U heeft namelijk geen enkele (persoonlijke of ideologische) band met de groepering in kwestie, uit niets blijkt dat u ervaring had in het plegen van (terroristische) aanslagen, én u was bevriend met het doelwit van de organisatie. Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom de terroristen een dergelijke riskante missie zouden toevertrouwen aan een persoon wiens loyaliteit absoluut niet gegarandeerd is. Door op een dergelijke, onvoorzichtige manier te werk te gaan liepen de terroristen immers het risico door u verraden te worden en in het vizier van de Iraakse overheid terecht te komen. Dat de terroristen u, een vriend van het doelwit, zouden betrekken in het moordcomplot zonder zich eerst te vergewissen van uw loyaliteit, is in die zin geheel ongeloofwaardig. Bovendien komt de door u geschetste gang van zaken zeer gekunsteld over. Zo beweert u dat de terroristen aanvankelijk vroegen om liwa (J.) neer te schieten. U zou toegezegd hebben, met de bedenking dat u niet weet hoe u een wapen moet bedienen. De terroristen zouden geantwoord hebben dat dit geen probleem vormde en dat u liwa (J.) mocht vergiftigen met een 'snoepje' (zie CGVS, 24/05/2013, p. 21-22). Het komt allesbehalve overtuigend of doorleefd over dat een uiterst gevaarlijke, terroristische groepering, verantwoordelijk voor talrijke aanslagen en grove misdaden, vooraanstaande politiecommissarissen liquideert met behulp van snoepjes.

Verder is het opmerkelijk dat u tijdens het eerste gehoor geen beeld kan schetsen van de bedreigingen die na uw vrijlating volgden. U verklaart weliswaar dat de terroristen op 24 november 2012 uw huis binnenvielen en dat ze nadien uw broer nog enkele keren telefonisch hebben bedreigd. Vreemd genoeg kan u niet zeggen of er nadien bijkomende incidenten volgden (zie CGVS, 24/05/2013, p. 23). Hiernaar gevraagd laat u uitschijnen dat het mogelijk was dat er nog andere zaken gebeurden, maar dat uw familie er niet over zou vertellen omdat ze u niet 'verdrietig willen maken' (zie CGVS, 24/05/2013, p. 23). Uiteraard komt dit allerminst overtuigend of doorleefd over. Indien u en uw familie werkelijk het

slachtoffer werden van een terroristische groepering en u daarom asiel aanvraag, mag men redelijkerwijs verwachten dat u en uw familie elkaar zo goed mogelijk zouden inlichten over jullie gezamenlijk probleem en de incidenten die zich voordeden. Te meer omdat het voor uw asielaanvraag van wezenlijk belang is om een sluitend en volledig beeld te schetsen van uw asielmotieven. In die zin geldt de 'tristesse' die u bij slecht nieuws zou voelen niet als verschuiving voor uw onvolledige verklaringen. Tijdens het tweede gehoor verklaart u dat uw familie kort na uw vertrek omwille van de bijkomende bedreigingen het huis moesten verlaten en in de nabijgelegen regio Qaya Bashi moesten onderduiken (zie CGVS, 21/10/2014, p. 3). Indien dat werkelijk het geval was mag men er van uitgaan dat u dit al veel eerder in uw asielaanvraag had kunnen melden. Niet in het minst omdat u reeds eerder contact had met uw familie (zie hoger).

Bovendien legt u geen overtuigend begin van bewijs voor om de twijfels omtrent uw verklaringen teniet te doen. De sim-kaart die u voorlegt bewijst volgens u dat u werd bedreigd (zie CGVS, 24/05/2013, p. 15-16). U beweert dat de terroristen het nummer belden en dat men het kan controleren door even te luisteren. U moet echter het antwoord schuldig blijven op de vraag hoe dit (praktisch) te verifiëren valt (zie CGVS, 24/05/2013, p. 16). Van een asielzoeker mag men uiteraard verwachten dat hij kan zeggen op welke manier de voorgelegde stukken zijn asielmotieven illustreren. Dat u dit niet kan ondergraaft de bewijswaarde van de stukken. Verder legt u een aanbevelingsbrief en een visitekaart van Liwa (J.) voor. Deze bewijzen echter geenszins dat u door terroristen gevisieerd werd, aangezien ze op geen enkele manier uitspraak doen over de door u aangehaalde feiten (zie Documenten, aanbevelingsbrief van Liwa (J.T.B.)). Bovendien blijkt u zelf de inhoud van de aanbevelingsbrief niet of nauwelijks te kennen. U weet enkel dat het kon helpen om bij de Koerdische autoriteiten werk te vinden (zie CGVS, 24/05/2013, p. 18). Verder legt u een tweetal foto's voor van u die bij het hospitaalbed van uw tante waakt (zie Documenten, foto's aan hospitaalbed van tante). Uit de foto's kan echter niet worden opgemaakt of het werkelijk om uw tante gaat. Evenmin kan uit de foto's worden geconcludeerd dat haar ziekenhuisopname het gevolg was van de inval in uw huis. In het kader van uw asielaanvraag hebben de foto's dus weinig of geen bewijswaarde.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u in Noord-Irak dient te vrezen voor vervolging door de Asayesh. U beweert dat de Asayesh u viseert omdat ze u er van beschuldigen mensen tot het christendom te hebben bekeerd (zie CGVS, 24/05/2013, p. 25). Voor een goed begrip moet worden opgemerkt dat u een niet-praktiserende soennitische moslim bent (zie CGVS, 24/05/2013, p. 17-18 - zie Verklaring, vraag 9, toegevoegd aan het administratief dossier - zie Vragenlijst, vraag 2.9, toegevoegd aan het administratief dossier) en dat u niets met het christendom te maken heeft (zie CGVS, 24/05/2013, p. 18). U heeft dus met stellige zekerheid nooit mensen naar het christendom bekeerd. Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat de Asayesh u uit het niets van christelijk proselitisme beschuldigt. U kan bovendien niet verduidelijken waarop de Asayesh hun aantijgingen baseerden. U beweert dat het misschien te maken heeft met uw poging om in de kerstperiode van 2012 Ankawa binnen te geraken (zie CGVS, p. 25). Verder kan u geen enkele andere reden bedenken (zie CGVS, 24/05/2013, p. 25). Uiteraard is het weinig aannemelijk dat u enkel op basis van een (mislukt) bezoek aan Ankawa van proselitisme zou worden beschuldigd. Niet in het minst omdat u naar Ankawa ging om er een vriend te bezoeken en op café te gaan, activiteiten die maar moeilijk met bekeringsijver verward konden worden (zie CGVS, 24/05/2013, p. 24). Daarnaast zou de Asayesh hebben beweerd dat u na uw terugkeer uit Nederland mensen heeft aangezet om van geloof te veranderen (zie CGVS, 24/05/2013, p. 25). U licht echter niet toe op welke concrete feiten deze nochtans expliciete aantijgingen gebaseerd waren, u herhaalt enkel dat de leden van de Asayesh naar uw bezoek aan Ankawa verwezen. Op andere momenten beweert u dan weer dat de beschuldigingen gebaseerd waren op enkele foto's bij christelijke symbolen (zie CGVS, 24/05/2013, p. 17). U verduidelijkt echter niet hoe deze foto's tot uw arrestatie zouden hebben geleid. Het gaat dan ook om weinig meer dan ongefundeerde hypothesen. Het Commissariaat-generaal is er bijgevolg niet van overtuigd dat de Asayesh u (schijnbaar uit het niets) van proselitisme beschuldigde en arresteerde.

Daarnaast kan u niet zeggen hoe uw vriend/advocaat (T.) u uit de cel kreeg (zie CGVS, 24/05/2013, p. 26). U weet enkel dat er op een gegeven moment iemand uw cel binnenkwam en meldde dat u vrij was (zie CGVS, 24/05/2013, p. 26). U vermoedt dat (T.) 'zijn macht heeft gebruikt' (zie CGVS, 24/05/2013, p. 27), hetgeen echter weinig meer dan een ongefundeerde hypothese is. Indien u werkelijk van proselitisme werd beschuldigd en ook na uw vrijlating gevisieerd bleef (zie verder), mag men verwachten dat u duidelijk kan zeggen waarom de Asayesh u, hun verdachte, zomaar vrijliet. Niet in het minst omdat uw vriend de vrijlating bewerkstelligde én u nadien tot uw vertrek bij diezelfde vriend heeft gelogeed wat u de mogelijkheid gaf hierover meer bijzonderheden te weten te komen (zie CGVS, 24/05/2013, p. 5).

Bovendien is het geheel onduidelijk waaruit u afleidt dat u momenteel nog door de Asayesh gevisieerd wordt. U weet namelijk zelf niet of dat daadwerkelijk nog steeds het geval is (zie CGVS, 24/05/2013, p. 27). U baseert zich enkel op wat (T.) zou hebben gezegd, namelijk dat u 'voor uw veiligheid moest vertrekken' (zie CGVS, 24/05/2013, p. 27). Indien uw vriend u meldde dat uw veiligheid in gevaar was,

mag men echter verwachten dat u duidelijk zou kunnen zeggen waarop hij zich baseerde. Dat uw vriend (T.) u niets wou zeggen, komt gezien de ernst van de feiten geheel ongeloofwaardig over (zie CGVS, 24/05/2013, p. 27).

U verklaart verder dat de Koerdische autoriteiten in de periode tussen uw vrijlating en uw vertrek uit Irak tweemaal bij uw tante langsgingen (zie CGVS, 24/05/2013, p. 26). Tijdens de bezoeken dreigden ze er mee om ook naar uw huis in Alton Kopri te gaan. Vreemd genoeg kan u echter niet zeggen of de personen nadien effectief naar uw huis in Alton Kopri gingen (zie CGVS, 24/05/2013, p. 26-27). Zoals gezegd is het niet geloofwaardig dat uw familie u dit niet zou hebben gezegd mocht dit effectief gebeurd zijn (zie hoger).

Uit het tweede gehoor blijkt dat er nadien geen (geloofwaardige) indicaties waren dat u door de Asayesh wordt gezocht.

Het Commissariaat-generaal acht het bovendien merkwaardig dat u maar weinig kan vertellen over de context waarin de beschuldigingen van proselitisme u ten laste werden gelegd. Zo weet u niet of het christendom verboden is in Noord-Irak (zie CGVS, 24/05/2013, p. 26); wat het probleem van proselitisme precies is (zie CGVS, 24/05/2013, p. 25-26); én of proselitisme bij wet verboden is (zie CGVS, 24/05/2013, p. 26). U zou zich hier nooit 'diep over geïnformeerd hebben', hetgeen opmerkelijk is voor iemand die omwille van een dergelijke aanklachten voor vervolging vreest en zijn land diende te verlaten. Bovendien kreeg u van een vriend een link naar een website met meer informatie over (de gevaren van) proselitisme in Noord-Irak (zie CGVS, 24/05/2013, p. 17, 26). Op het moment van het gehoor had u de website echter nog niet bekeken, ook al kreeg u deze nog vóór uw asielaanvraag toegespeeld (zie CGVS, 24/05/2013, p. 17, 26). Dat u klaarblijkelijk maar weinig interesse vertoonde in een website die een ander en/of beter licht op uw asielmotieven kon werpen, lijkt niet te getuigen van veel interesse in uw zaak. Dit is moeilijk in overeenstemming te brengen met de ernst en/of de geloofwaardigheid van uw vrees.

U heeft bovendien geen overtuigend begin van bewijs om uw vrees ten opzichte van de Asayesh aannemelijk te maken. De foto's waarop u poseert bij christelijke symbolen zoals een kerstboom, een kerk, een foto van de paus zaliger, een Mariabeeld en een collectebus, bevestigen enkel dat u die plaatsen heeft bezocht maar doen verder geen enkele uitspraak over de feiten (zie Documenten, foto's bij christelijke symbolen). De medische attesten van de apotheek en de tandarts spreken zich evenmin uit over de door u ingeroepen feiten. Ze bevestigen weinig meer dan dat u medicatie heeft gekocht en medische zorg nodig had (zie Documenten, attesten apotheker (Nederland) - attest tandarts (A.)). Over de reden van uw medische problemen spreken ze zich niet uit.

Aangezien het niet geloofwaardig is dat u in Noord-Irak door de Asayesh wordt gevisieerd, rijzen er ernstige twijfels bij uw verklaringen over uw vertrek uit Irak. (T.) zou er mits zijn connecties (via zijn vader) voor gezorgd hebben dat u zonder probleem met uw eigen paspoort naar Istanbul kon vliegen. Aangezien u geen geloofwaardige elementen aanbrengt om uw vrees ten opzichte van (Noord-)Irak te staven, is het uiteraard niet geloofwaardig dat u zich werkelijk op de hulp van (T.) diende te beroepen om het land te verlaten (zie CGVS, 24/05/2013, p. 10-11). Nog voor uw definitief vertrek uit Irak was u namelijk zonder probleem met uw eigen paspoort van Irak naar Istanbul gereisd (zie hoger - zie Documenten, paspoort). Uit de stempels in uw paspoort blijkt dat u op 16 februari 2013 effectief uw eigen paspoort heeft gebruikt om de reis naar Istanbul te maken. Klaarblijkelijk verliep dit zonder problemen, wat een bijkomende indicatie is dat u niet wordt gevisieerd door de Koerdische autoriteiten.

U maakt evenmin aannemelijk dat u omwille van de door u aangehaalde asielmotieven uit 1997 moet vrezen voor vervolging. U heeft doorheen de jaren namelijk zeer diverse verklaringen afgelegd over de asielmotieven die tot uw eerste asielaanvraag in Nederland leidden (zie verder). Daardoor rijzen er ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van de huidige door u ingeroepen vluchtaanleiding, met name uw weigering om dienst te doen in het Iraakse leger. Bovendien, gesteld dat u werkelijk een gewezen dienstweigeraar bent (uw laatste versie van de feiten), vonden de feiten plaats onder het regime van Saddam Hoessein. Het regime is ondertussen gevallen en u beaamt dat het bijgevolg geen reden vormt om nog voor vervolging te vrezen (zie CGVS, 24/05/2013, p. 20). Het feit dat u in 2011 vrijwillig en zonder problemen naar Irak kon terugkeren bevestigt dit.

Verder is het niet geloofwaardig dat u niet naar Noord-Irak kan terugkeren omdat u er wordt gehinderd bij het uitbouwen van uw leven (zie CGVS, 21/10/2014, p. 7 - zie CGVS, 24/05/2013, p. 20, 24). Volgens uw verklaringen was het uw bedoeling om u in Erbil te vestigen (zie CGVS, 24/05/2013, p. 20), maar werd u dit onmogelijk gemaakt. Allereerst is dat ongeloofwaardig omdat u op geen enkele manier aannemelijk maakt dat u in Noord-Irak door de Asayesh wordt gevisieerd (zie boven). Evenmin is het geloofwaardig dat u er geen leven kan opbouwen omdat uw identiteitsdocumenten uit Altoun Kopri of Kirkuk afkomstig zijn, u geen sociaal netwerk heeft in het KRG-gebied, werkgevers u doelbewust weigeren aan te nemen, en u te verwesterd bent.

Wat het door u ingeroepen probleem met uw documenten betreft, merkt het CGVS op dat u op 17 oktober 2012 middels uw eigen paspoort naar Erbil (Noord-Irak) bent gereisd. U beweert dat u

vervolgens de grens met Centraal-Irak overstak en tot 22 november 2012 in Altoun Kopri en Kirkuk (Centraal-Irak) bent gebleven. Hierbij moet worden opgemerkt dat u, behalve de aanbevelingsbrief van Liwa (J.T.B.), geen sluitend bewijs heeft voor uw verblijf in Centraal-Irak (zie CGVS, 21/10/2014, p. 6). Nadien stak u zonder probleem de grens met Noord-Irak weer over, en verbleef u tussen 24 en 26 november 2012 bij uw tante in Erbil. Vervolgens verliet u zonder probleem en met uw eigen paspoort Noord-Irak, en verbleef u tot 8 december 2012 in Istanbul (Turkije). Daarna gebruikte u uw eigen paspoort om opnieuw van Turkije naar Erbil (Noord-Irak) te reizen en er tot 16 februari te blijven. Dat alles ontkracht dat uw documenten voor problemen zorgen om naar Noord-Irak te reizen of er te verblijven.

Evenmin is het geloofwaardig dat u geen familiaal of sociaal netwerk in het KRG-gebied heeft. Dat u bij terugkeer naar Irak vrijwillig (het merendeel van) uw tijd in Erbil en het KRG-gebied doorbracht, zonder dat er duidelijke redenen zijn waarom u niet in Altoun Kopri kon verblijven (zie hoger), is een duidelijke indicatie dat u banden met het KRG-gebied onderhoudt. Doorheen uw huidige asielprocedure blijkt bovendien dat u in het KRG-gebied een familiaal en sociaal netwerk ter uwer beschikking heeft. Twee van uw tantes aan moederszijde wonen in Erbil (zie CGVS, 21/10/2014, p. 6), en bij één ervan trok u in (zie CGVS, 24/05/2013, p. 5). Ook hun neven verblijven in het KRG-gebied, al beschouwt u hen niet als familie (zie CGVS, 21/10/2014, p. 6). Los van uw familie kan u in het KRG-gebied beroep doen op een vrienden- en kennissenkring. Uit uw verklaringen en documenten blijkt dat u goede contacten onderhoudt met (de kinderen van) Irakezen die u in Nederland leerde kennen en die naar het KRG-gebied zijn teruggekeerd (zie CGVS, 24/05/2013, p. 5 - zie CGVS, 21/10/2014, p. 6). Via die contacten verkreeg u een aanbevelingsbrief van de hoog aangeschreven liwa (J.T.B.). In die brief, gericht aan de voorzitter van het PUK-kantoor van de Koerdische hoofdstad Erbil, wordt uw situatie uitgelegd en wordt er op aangedrongen u de nodige hulp te verschaffen (zie CGVS, 24/05/2013, p. 19 - zie Documenten, aanbevelingsbrief van liwa (J.T.B.) dd. 22/11/2012, visitekaart liwa (J.T.B.)). Dergelijke documenten tonen aan dat u niet enkel een sociaal netwerk ter uwer beschikking had, maar ook (op informele wijze) ruggensteun kreeg van hoge functionarissen en politieke vertegenwoordigers. Ook uw vriend (T.) zou de zoon van een Koerdisch minister zijn en is invloedrijk. Tijdens het doorlopen van de diverse verblijfsprocedures in Nederland verklaarde u bovendien dat u en uw gezinsleden jarenlang in Erbil hebben gewoond en gewerkt. Tijdens het tweede gehoor ontkent u boudweg die verklaringen, maar het hoeft geen betoog dat hier de nodige vraagtekens bij moeten worden geplaatst (zie verder). Wat er ook van zij, het is uitgesloten dat een terugkeer naar Erbil of Noord-Irak voor u onmogelijk is wegens een gebrek aan een sociaal netwerk, wel integendeel.

U beweert nog dat u doelbewust werd gediscrimineerd op de Noord-Iraakse arbeidsmarkt. U beschikt echter niet over afdoende concrete en geloofwaardige indicaties om aan te tonen dat dit werkelijk zo is. Dat u niet als agent aan de slag kon, was enkel te wijten aan het feit dat u niet aan de leeftijdsvoorwaarden voldeed (zie CGVS, 21/10/2014, p. 7 - zie CGVS, 24/05/2013, p. 20). Bovendien had u via liwa (J.T.B.) een aanbevelingsbrief gekregen, wat er eerder op wijst dat u werd geholpen in plaats van tegengewerkt. Vervolgens beweert u niet als ondernemer aan de slag te kunnen. Dat was echter enkel te wijten aan het feit dat u onvoldoende kapitaal ter uwer beschikking had (zie CGVS, 21/10/2014, p. 7). U beweert dat andere jobs u werden ontzegd omdat potentiële werkgevers u bestempelden als een 'verwende jongen' uit Europa, iemand die het werk niet aankon (zie CGVS, 21/10/2014, p. 7). Dat zijn echter blote beweringen die u niet staft met enig begin van bewijs. Bovendien is deze uitspraak zeer ongenuanceerd, aangezien het weinig aannemelijk is dat werkelijk iedere potentiële werkgever u op die manier bekeek. U beschikt bovendien over een sociaal netwerk en u kreeg hulp bij uw zoektocht naar werk. Tot slot verbleef u nauwelijks een viertal maanden in Irak en lijkt het dus voorbarig te concluderen dat men u in Noord-Irak doelbewust alle mogelijkheden op werk en het opbouwen van een leven hebben ontzegd.

U beweert nog dat u 'te verwesterd' bent om naar Irak terug te keren (zie CGVS, 21/10/2014, p. 7), maar dat is weinig meer dan een blote bewering. Gevraagd om die stelling toe te lichten geraakt u niet verder dan te stellen dat de mensen er u anders bekijken. Meer toelichting kan u niet geven (zie CGVS, 21/10/2014, p. 7). Het spreekt voor zich dat dergelijke verklaringen onvoldoende overtuigend zijn.

Als gevolg van het bovenstaande acht het CGVS het uitgesloten dat u niet naar Noord-Irak terug kan keren omdat u er in die mate wordt gediscrimineerd dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Tijdens het bijkomend gehoor op 21 oktober 2014 verwijst u naar de veiligheidssituatie in Irak en de opmars van IS in de regio (zie CGVS, 21/10/2014, p. 3, 4). U haalt echter geen elementen aan waaruit blijkt dat u in het huidige conflict persoonlijk wordt gevisieerd met het oog op vervolging.

Uw vrees voor vervolging wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u na uw aankomst in Europa op 16 februari 2013, nog tot 18 maart 2013 heeft gewacht om asiel aan te vragen (zie CGVS, 24/05/2013, p. 12). U roept uw tandproblemen in als reden voor de vertraging, maar dergelijke medische problemen kunnen niet als een geldig excuus worden beschouwd. Gezien de ernst van de door u

ingeroepen feiten zouden tandproblemen u niet mogen tegenhouden om al veel eerder asiel aan te vragen. Bovendien bleef u geruime tijd in Nederland, terwijl u er naar eigen zeggen voor arrestatie vreesde. Het is dan ook compleet onbegrijpelijk dat u ondanks het risico op arrestatie nog tot 17 maart 2013 in Nederland bleef (zie CGVS, 24/05/2013, p. 12-13).

Los daarvan heeft u bij het doorlopen van de diverse asiel- en verblijfsprocedures in Nederland en België meermaals opportunistische, tegenstrijdige en bedrieglijke verklaringen afgelegd. Zo staat u bij de Nederlandse autoriteiten bekend onder diverse aliassen. U werd onder meer geregistreerd als '(D.M.A.)' (° 25/05/1981), (D.M.A.I.), '(K.H.)' (° 04/04/1975) en '(H.K.K.)' (° 4/04/1974). Niet enkel uw naam en geboortedatum varieerden, ook de opgegeven geboorteplaatsen weken geregeld van elkaar af. Naast de aliassen bediende u zich verder van diverse levenslopen en familiale achtergronden. Bij het doorlopen van uw eerste asielaanvraag beweerde u bijvoorbeeld dat u en uw familie tot 1991 in Kirkuk hebben gewoond, en nadien naar Erbil verhuisden. U beweerde bovendien dat u en uw zwager twee winkels uitbaatten in Erbil en dat u getrouwd was. Uw echtgenote, uw ouders, en uw broer verbleven volgens u nog steeds in Erbil (zie dossier IND, eerste gehoor dd. 04/08/1997, toegevoegd aan het administratief dossier). In het kader van het heropenen van uw asielaanvraag in 2003, verklaart u plots dat u nooit gehuwd was, hoogstens verloofd. U verklaart ook dat u in werkelijkheid acht zussen en één broer had, én dat u in 1997 samen met hen en uw moeder naar Nederland kwam om er uw vader te vervoegen. U verklaart dat uw vader reeds in Nederland verbleef en er een verblijfsvergunning had. U beweert verder dat u in Laylan geboren bent en nooit in het KRG-gebied bent geweest (zie dossier IND, Gehoor inzake nieuwe feiten en omstandigheden dd. 13/05/2003, toegevoegd aan het administratief dossier). Tijdens uw asielprocedure in België beweert u vervolgens dat u in werkelijkheid uit Altoun Kopri afkomstig bent, dat u slechts één broer hebt, en dat uw gezinsleden steeds in die regio hebben gewoond. Niemand van uw familie, noch uw ouders, noch uw broer, zou ooit buiten Irak geweest zijn (zie CGVS, 21/10/2014, p. 5). Het hoeft niet te verbazen dat u zich daarnaast van heel diverse asielmotieven bedient om uw eerste vertrek uit Irak te verklaren. Bij uw eerste aanvraag in Nederland klinkt het dat u omwille van uw activiteiten voor PKK problemen met de KDP kreeg (zie dossier IND, eerste gehoor dd. 04/08/1997, toegevoegd aan het administratief dossier). Bij het heropenen van uw aanvraag in Nederland verklaarde u dat u naar Nederland ging om er uw vader te vervoegen (zie dossier IND, Gehoor inzake nieuwe feiten en omstandigheden dd. 13/05/2003, toegevoegd aan het administratief dossier). Tijdens uw asielaanvraag in België verklaart u dan weer dat u het land diende te verlaten omdat u uw militaire dienst wou vermijden (zie hoger). Vreemd, want tijdens uw asielprocedure in Nederland klonk het dat als Koerd uit Erbil de dienstplicht niet gold (zie dossier IND, eerste gehoor dd. 04/08/1997, toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer u tijdens het bijkomend gehoor op 21 oktober 2014 met deze tegenstrijdigheden wordt geconfronteerd slaagt u er niet om een geldige verschoning te geven. U beweert enkel dat u onder een valse identiteit asiel aanvroeg om te vermijden dat uw familie problemen zou krijgen met het toenmalige Iraakse regime (zie CGVS, 21/10/2014, p. 8). Dat is echter weinig meer dan een blote bewering. Van een asielzoeker die nood heeft aan internationale bescherming mag men trouwens verwachten dat hij van meet af aan zijn volledige medewerking aan het onderzoek zal verlenen om zo de bevoegde asielinstanties in staat te stellen een correct en volledig zicht te krijgen op diens nood aan bescherming. Het opgeven van valse namen, valse levenslopen, valse familiale gegevens, en valse asielmotieven, staat daar haaks op. Dat u jong was is uiteraard geen geldig excuus. Bovendien blijkt uit de analyse van uw huidige asielaanvraag dat u er op latere leeftijd nog steeds geen probleem mee heeft om u van valse asielmotieven te bedienen. Vervolgens ontkent u dat u zich van verschillende aliassen heeft bediend en compleet verschillende levenslopen heeft opgegeven (zie CGVS, 21/10/2014, p. 7). Gezien de inhoud van het dossier van IND komt dat absoluut ongeloofwaardig over. Dat u steeds pech had in het leven en dat u er niets aan kan doen, is uiteraard geen geldig excuus voor uw bedrieglijke verklaringen (zie CGVS, 21/10/2014, p. 8).

Ook tijdens uw eerste asielaanvraag in België bleek enig opportunisme u niet vreemd. Uit uw verklaringen en de brief waarin u uw levensloop uit de doeken doet blijkt namelijk dat u naar België kwam met de bedoeling er te huwen met uw Nederlandse partner. Pas nadat uw vriendin u in de steek liet vroeg u asiel aan (zie CGVS, 24/05/2013, p. 14). U verklaart dat u zich in een uitzichtloze situatie bevond en geen andere uitweg zag dan asiel aanvragen (zie CGVS, 24/05/2013, p. 14 - zie Documenten, brief i.v.m. persoonlijk leven). Dergelijke beweegredenen hebben uiteraard geen enkele band met de criteria in de vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien bleef u tijdens uw eerste asielaanvraag hardnekkig ontkennen dat u reeds in Nederland gekend was en er asiel had aangevraagd (zie administratief dossier 11/20944, Terugnameverzoek), hetgeen onmiskenbaar aantoonde dat u van plan was de Belgische autoriteiten te misleiden. Opnieuw: dergelijk gedrag valt onmogelijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien heeft u zich later vrijwillig aan de Belgische asielprocedure onttrokken en bent u via de Nederlandse autoriteiten en IOM vrijwillig

naar Irak teruggekeerd. Het onderstreept dat uw eerste asielaanvraag in de eerste plaats op opportunistische overwegingen was gebaseerd.

Voornoemde tegenstrijdigheden en valse verklaringen betreffende uw identiteitsgegevens, afkomst, en asielmotieven getuigen van een uitgesproken opportunisme en tonen hoe u gedurende jaren uw verklaringen aanpaste al naargelang hetgeen u het meeste voordeel leek op te brengen. Dergelijk gedrag ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Ter volledigheid merkt het CGVS op dat u in Nederland werd veroordeeld wegens een ernstig misdrijf (pleegdatum 20/02/2000) en er daarom te boek staat als iemand die 'een gevaar vormt voor de openbare of nationale veiligheid'. Het was één van de redenen waarom u in Nederland niet in aanmerking kwam voor verblijfsaanvaarding (zie dossier IND, Beschikking 15/05/2003, toegevoegd aan het administratief dossier). U bevestigt dat u effectief veroordeeld werd tot een celstraf van 24 maanden, waarvan 16 maanden effectief, maar u blijft volhouden dat u ten onrechte werd veroordeeld. U legt echter geen enkel begin van bewijs voor om aan te tonen dat de Nederlandse rechtsgang heeft gefaald. Aangezien uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig aangetast is, heeft het CGVS hier de grootste bedenkingen bij.

Als gevolg van de bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familie bevestigen weinig meer dan uw nationaliteit en herkomst. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De brief met uw levensverhaal is een op uw voorspraak opgesteld document en heeft bijgevolg weinig of geen bewijswaarde. Bovendien wordt in de brief niets gezegd over uw asielmotieven. De visitekaartjes van liwa (J.) en (T.) spreken zich evenmin uit over uw asielmotieven. U legt ook foto's voor van personen waarvan u beweert dat het om (T.) en twee smokkelaars gaat, maar op basis van de foto's is het uiteraard niet op te maken of dit werkelijk zo is. Bovendien bevatten de foto's geen enkele indicatie betreffende de door u aangehaalde feiten. De diverse documenten in verband met uw terugkeer naar Irak (oktober 2012) bevestigen enkel deze terugkeer, hetgeen niet betwijfeld wordt. De reisdocumenten (tickets, reisschema's en reisadviezen) bevestigen uw verklaringen over uw reis naar België, maar spreken zich verder niet uit over uw asielmotieven.

Evenmin zijn er redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u zich kan vestigen. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, uw levensloop, en de specifieke context (zie supra), dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014-2015 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische Peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische Peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), geleidelijk opnieuw de militaire controle verwerven.

Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-

Irak. De ISIS-offensieven en Peshmerga-tegenoffensieven en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Er vond de voorbije acht jaar twee grootschalige aanslagen plaats in KRG-gebied, met name in september 2013 en in november 2014. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijk zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 900.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio werden de veiligheidsmaatregelen in de KRG-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints werd en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder soennitische IDP's.

De spanningen om olie en budget zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar deze ontdooiden na het aantreden van premier Abadi en het olie-akkoord dat eind 2014 werd afgesloten. De blijvende spanningen om ondermeer de betwiste gebieden hebben nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS.

Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij betoogt als volgt:

"□ Eerste onderdeel:

Er werd aan verzoeker gevraagd om de terroristische groepering te benoemen die hem viseerde.

Verzoeker kreeg echter enkel de kans om met ja of neen te antwoorden, zeker voor wat het laatste half uur van het interview betrof zodat zijn verhaal niet volledig correct werd weergegeven.

Indien verzoeker meer tijd had gekregen had hij één en ander kunnen verduidelijken en kunnen uitleggen over de verschillende groeperingen die Al Qaida heeft in Irak.

Het is dan ook niet te verwonderen dat verzoeker niet met zekerheid weet te vertellen hoe de betreffende groepering heet omdat er sprake is van verschillende groepuscules met verschillende namen. Het is voor niemand bekend hoe ze exact heten.

Voor verzoeker betrof het gebeuren een zeer traumatische dag vol bedreigingen met de dood waarin verlangd werd dat hij een goede vriend zou vermoorden, wat hij absoluut niet wilde.

Dergelijke groeperingen zijn bijzonder actief en machtig in Kirkuk, plegen bijna elke dag aanslagen en ontvoeren personen.

Verzoeker heeft wel degelijk geprobeerd uit te zoeken welke groepering hem heeft benaderd, doch kwam er uiteindelijk niet achter.

De motivering van het CGVS op pag. 3 kan dan ook niet gevolgd worden wanneer hieruit besloten wordt dat de ernst van de feiten weinig doorleefd of oprecht overkomt.

Op deze wijze gaat het CGVS zeer onzorgvuldig te werk en laat blijken weinig inzicht te hebben in de situatie op het terrein.

Toen de majoor-generaal verzoeker meerdere malen meedeelde dat hij niet meer veilig was begreep verzoeker de ernst van de situatie en kon hij niets anders dan zijn raad op te volgen, d.w.z. te vluchten voor deze groeperingen om zijn leven niet verder in gevaar te brengen.

☐ *Tweede onderdeel:*

Tevens werd aan verzoeker gevraagd of hij weet had van een klacht tegen de daders en/of deze klacht officieel werd geregistreerd.

Het feit dat verzoeker hierover geen duidelijk antwoord kon geven wordt alweer ten onrechte door het CGVS als negatief geïnterpreteerd.

De werkwijze van de politie in Irak is helemaal anders dan die van België, waar dergelijke klachten worden genoteerd en behandeld.

In Irak is de situatie ter plaatse echter totaal anders en is er eerder sprake van willekeur.

Wanneer het om een belangrijk persoon gaat wordt de zaak inderdaad zeer ernstig genomen, wanneer het echter om een gewone burger gaat is het maar de vraag hoe en wanneer de kwestie wordt afgehandeld.

Doordat verzoeker gevlucht was, had hij ook geen zicht meer op het feit of de betreffende aanklacht wel verder is behandeld.

Bovendien ging het om een geheime dienst die verzoeker niets wenste mee te delen.

Ook de familieleden van verzoeker zijn na verschillende bedreigingen verhuisd naar een ander dorp zodat zij ook niets meer konden vernemen.

De motivering van het CGVS is dan ook op dit punt totaal onaanvaardbaar en onzorgvuldig.

☐ *Derde onderdeel:*

Het CGVS plaatst ook alweer ten onrechte vraagtekens bij het feit dat de terroristen "een dergelijke riskante missie zouden toevertrouwen aan een persoon wiens loyaliteit absoluut niet gegarandeerd is".

De terroristische groepering heeft verzoeker gecontacteerd omdat de betreffende majoor-generaal een belangrijk man was in Irak en verzoeker een goede vriend van hem was.

Verzoeker kende hem reeds zeer lang en had reeds geruime tijd een goede band met hem, relatie waarop hij altijd kon terugvallen.

Het was dan ook voor verzoeker erg gemakkelijk om met hem in contact te komen en voor de terroristische groepering was het erg gemakkelijk om verzoeker te vinden en hem mee te nemen.

Bij dergelijke terroristen gaat het totaal niet om loyaliteit of vertrouwen, zoals dit door het CGVS wordt omschreven.

De slachtoffers worden gedwongen om iets uit te voeren en wanneer zij dit weigeren kost hen dit hun leven.

Terroristen nemen hierbij altijd een risico en als ze toch verraden worden wagen ze zelfs hun eigen leven om hun doelwit te doden.

Enkele dagen nadat verzoeker de majoor-generaal op de hoogte bracht van dit alles, heeft verzoeker vernomen dat het kantoor van de majoor-generaal getroffen was door een terroristische aanval, waarbij meerdere mensen het leven lieten en waarbij de majoor-generaal ook zelf bijna gestorven was.

De motivering dat het verhaal van verzoeker op dit punt ongeloofwaardig zou overkomen kan dan ook geenszins gevolgd worden en betreft alweer een onzorgvuldige behandeling van de zaak van verzoeker.

Verzoeker kan dan ook enkel maar zijn verhaal bevestigen waarbij hem eerst werd gevraagd Lima (J.) neer te schieten waarbij verzoeker van alles uitvond om er onderuit te komen.

Zo vertelde hij niet te weten hoe een wapen werkt en dergelijke meer.

Later vroeg de terroristische groepering te trachten zijn vriend te vermoorden met een giftige substantie die verzoeker moest toevoegen aan de maaltijd.

Er is geen enkele reden om aan dit verhaal van verzoeker te twijfelen.

☐ *Vierde onderdeel:*

Ook wordt aan verzoeker verweten niet te kunnen vertellen wat er nadien gebeurde.

De familie van verzoeker vreesde echter dat ze afgeluisterd werden.

Zij vreesden ook voor hun eigen leven en wilden niet dat verzoeker hierdoor nog meer stress zou krijgen.

Zij zijn dan ook verhuisd naar Kayabashi omwille van de bedreigingen die zij ondervonden.

Het is dan ook niet te verwonderen dat verzoeker niet veel meer te weten kwam over dit gebeuren.

Het argument van het CGVS dat er sprake is van onvolledige verklaringen kan dan ook niet gevolgd worden, gelet op deze situatie die door het CGVS volledig verkeerd wordt ingeschat. Ook op dit punt is de motivering alweer onzorgvuldig.

□ Vijfde onderdeel:

Aan verzoeker wordt verweten geen antwoord te kunnen geven op de vroeg hoe een SIM-kaart, praktisch gezien, te verifiëren valt.

Verzoeker ging er vanuit dat het CGVS een dienst kon contacteren om de betreffende SIM-kaart te controleren.

Hij heeft terzake geen technische opleiding genoten zodat niet van hem kan verwacht worden dat hij hierop pertinente antwoorden kan geven.

De aanbevelingsbrief van LIWA (J.) was in het Koerdisch geschreven, wat verzoeker niet kan lezen.

In de brief staat inderdaad dat hij zich ingezet heeft voor de PUK-partij doch deze brief was eerder geschreven om verzoeker werk te bezorgen en hem te helpen hem veilig te stellen om naar Noord-Irak te kunnen vertrekken.

Er wordt tevens gesproken over een tweede eigenhandig geschreven brief gericht aan (S.A.P.): dit is echter dezelfde brief als de vorige.

Verzoeker heeft deze brief wel eigenhandig overhandigd doch niet geschreven.

Hij kan geen Koerdisch schrijven zoals eerder reeds aangegeven.

Blijkbaar is er een misverstand ontstaan bij de vertaling of bij de tolk.

Wat de foto van de tante betreft zal verzoeker nog trachten meer documenten te verzamelen en te bezorgen die dit meer in detail bewijzen.

Door al de stukken van verzoeker als onvoldoende te beschouwen als begin van bewijs, ondanks de logische verklaringen hierbij, schiet verweerder tekort in zijn motiveringsplicht of gaat hij minstens onzorgvuldig te werk.

□ Zesde onderdeel:

Voor wat de vervolging van de Asayesh betreft had dit te maken met het feit dat verzoeker in de Kerstperiode naar Noord-Irak wilde gaan om er feest te vieren.

Verzoeker dacht – na lange tijd in Nederland verbleven te hebben – dat de sfeer er veranderd zou zijn en dat iedereen er vrijer zou zijn.

Ankawa is een kleine stad waar enkel christenen wonen: dit was door verzoeker geweten doch men mocht er alcohol drinken, wat elders in Irak niet mogelijk was.

Toen hij de stad wilde binnengaan werd hij tegengehouden en om zijn legitimatie gevraagd.

Verzoeker zou gepraat hebben over zijn lang verblijf in Nederland.

Ze wisten dat hij moslim was waardoor hij als verdacht bekeken werd en waardoor ze zochten naar feiten die verkeerd waren.

Zo nam verzoekers foto's van christelijke symbolen voor zijn vriendin; ook als teken dat hij er was geweest, wat blijkbaar verkeerd werd geïnterpreteerd.

Ook deze motivering van verweerder is eerder gebrekkig en houdt geen rekening met de meer genuanceerde situatie ter plaatse.

□ Zevende onderdeel:

Verzoeker vermoedt niet dat de vriend/advocaat (T.) hem heeft vrij gekregen door zijn diplomatieke macht te gebruiken, hij weet dit zeker.

Hij heeft deze persoon in Nederland leren kennen en heeft hem dus opnieuw teruggezien in Irak.

Nadat verzoeker werd gearresteerd heeft (T.) hem gezegd hem te zullen helpen zodat hij niet moest vastzitten.

Dhr. (T.) verblijft momenteel terug in Nederland.

Verzoeker zal pogingen ondernemen om hem te contacteren en desgevallend bijkomende info te bezorgen.

Ook hier is de motivering van verweerder duidelijk onzorgvuldig en onjuist.

□ Achtste onderdeel:

Op pag. 5 van de beslissing wordt verzoeker verweten geen interesse te hebben getoond voor de website met meer informatie over het proselitisme in Noord-Irak.

Dit is echter absoluut niet het geval.

Toen verzoeker de gegevens van deze website via een vriend bekwam heeft hij deze wel degelijk bekeken en zag hij dat de site in het Koerdisch was opgemaakt.

Verzoeker kan echter geen Koerdisch lezen.

Dit heeft te maken met het feit dat onder het regime van Saddam Hoessein het verboden was om Koerdisch te leren.

Hierdoor kon verzoeker dus niet begrijpen wat er allemaal op de site staat: dit heeft dus niets te maken met de interesse van verzoeker en is alweer een totaal verkeerde en onzorgvuldige motivering vanwege het CGVS.

☐ *Negende onderdeel:*

Op dezelfde pagina wordt verzoeker verweten geen geldige uitleg te hebben waarom hij met zijn eigen paspoort naar Istanbul kon vliegen.

Dit was inderdaad het geval omdat verzoeker onder escorte naar de luchthaven is begeleid.

(T.) betreft een zeer invloedrijke man en is met verzoeker meegereden in de auto van zijn vader.

Deze auto's hebben een speciale badge waardoor verzoeker zonder problemen kon binnenrijden.

Hij is onder geheime begeleiding naar het vliegtuig geleid en moest geen controle passeren doordat (T.) erbij was.

Zodoende heeft verzoeker anoniem kunnen reizen zonder dat iemand wist dat hij op het betreffende vliegtuig zat.

Ook deze situatie wordt alweer verkeerd ingeschat door het CGVS en onzorgvuldig gemotiveerd.

☐ *Tiende onderdeel:*

Ook wordt aan verzoeker verweten niet onmiddellijk opnieuw asiel te hebben aangevraagd.

Het gebit en de kaken van verzoeker waren erg ontstoken, verschillende tanden zaten los en 1 voortand ontbrak.

Dit had te maken met de slagen die verzoeker had gekregen op zijn gezicht en mond.

Het was dan ook noodzakelijk om dit eerst te laten behandelen en zo te bekomen dat verzoeker zich in goede gezondheid kon aanmelden.

Verzoeker kon een beroep doen op verschillende goede specialisten en kreeg medicatie die zijn vriendin gelukkig kon financieren.

Gelet op zijn lamentabele fysieke situatie verkoos verzoeker om even te wachten zodat hij een normaal gesprek kon voeren en hij niet slecht zou verstaan worden door de interviewer.

Door het CGVS wordt er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker in het begin met dergelijke medische en fysieke handicap niet verstaanbaar zou zijn geweest bij een langdurige ondervraging, wat alweer de onzorgvuldigheid van de motivering van het CGVS bewijst.

☐ *Elfde onderdeel:*

Ook wordt aan verzoeker verweten dat hij onder verschillende identiteiten tegenstrijdige en valse verklaringen zou afgelegd hebben in de diverse asielpcedures in Nederland.

Verzoeker is echter wel degelijk destijds gevlucht omdat hij opgeroepen werd voor de militaire dienst in 1997, tijdens het regime van Saddam Hoessein.

Op deze wijze kon verzoeker vrijwillig terugkeren nadat het regime van Saddam Hoessein was gevallen.

Verzoeker wilde in die tijd op alle mogelijke manieren in Nederland verblijven omdat hij zeer bang was voor dit regime en de gevolgen in Irak.

Hij is er zich thans van bewust dat hij in die tijd fout is geweest, doch hij heeft bij de asielaanvraag in België steeds de waarheid verteld en geen andere identiteiten aangenomen.

De motivering van het CGVS i.v.m. deze asielaanvragen in Nederland kunnen dan ook niet gevolgd worden als negatieve elementen in de aanvraag voor België.

☐ *Twaalfde onderdeel:*

Verzoeker heeft dan ook zowel in zijn interview van 2013 als dat van 2014, alles naar waarheid en eerlijkheid verteld.

Hij speelde open kaart. Zie ook zijn verklaring anno 2014 en thans in juni 2015. (stuk 16a+b)

Verzoeker is teruggegaan naar Irak om daar opnieuw zijn leven op te bouwen, maar kreeg er opnieuw te maken met levensbedreigende situaties.

Thans ziet hij niet de mogelijkheid om terug te keren naar Irak vermits hij niet weet wat hem te wachten staat door allerlei bedreigingen die hij er heeft ondervonden.

Bovendien is inmiddels zijn dochtertje geboren op 06/09/2014 te Arnhem, wat de situatie nog meer bemoeilijkt. (stuk 17 – zie verder)

Het is dan ook niet te begrijpen waarom het verhaal van verzoeker niet wordt geloofd en waarom zijn asiel wordt geweigerd.

☐ *Dertiende onderdeel:*

Het CGVS is blijikbaar ook niet goed op de hoogte van de situatie ter plaatse.

Zo moest verzoeker iemand zoeken die voor hem borg zou staan om te kunnen reizen van Altoun Kopri en Kirkuk naar Erbil, wat hem in 2012 nog gelukt is.

Indien verzoeker terug zou gestuurd worden naar deze streek dan zou hij hierin niet meer slagen en zou hij gearresteerd worden door de Asayesh, die hem ten onrechte ervan verdenken mensen tot christenen te willen bekeren.

Ook de eigen familie van verzoeker laat hem nu in de steek omdat hij een slechte moslim zou zijn vermits hij niet gehuwd is en een kind heeft verwekt bij een vrouw uit Nederland. (stuk 17)

Dit is 1 van de vele redenen waarom ze verzoeker als "verwesterd" beschouwen en hem niet meer vertrouwen.

Verzoeker heeft getracht in zijn verhoor dd. 21/10/2014 op pag. 7 dit alles uit te leggen.

Het CGVS gaat dan ook zeer onzorgvuldig te werk bij de beoordeling van deze info.

☐ *Veertiende en laatste onderdeel (subsidiare bescherming):*

Tevens valt het eveneens niet te begrijpen waarom ook de status van subsidiaire bescherming niet aan verzoeker wordt toegekend.

Het CGVS geeft in het verhoor op pag. 2 zelf toe dat "er een beslissingsstop was voor bepaalde Iraakse dossiers gezien de veranderende situatie."

Verzoeker verwijst naar de stukken 3 t/m 15 in zijn dossier, waaruit blijkt dat de situatie rond Kirkuk in 2013 en 2014 niet als veilig kan beschouwd worden.

Er is constant sprake van (bom)aanslagen die niet alleen de politie of militaire overheid viseert, doch ook talrijke burgers treft.

De situatie verslechtert er elke dag in plaats van te verbeteren. Dit blijkt uit de recente informatie anno 2015 (stuk 18 → 20), die deze van het CGVS op pag. 8 tegenspreekt.

De motivering van het CGVS dat burgers er niet echt gevaar lopen kan dan ook geenszins gevolgd worden en is in strijd met de documentatie die verzoeker meedeelt.

Verzoeker legde tevens in zijn verhoor op pag. 4 uit hoe er ook in kleine dorpen sprake is van ontvoeringen en liquidaties.

Verzoeker maakt dan ook wel degelijk aanspraak in zijn specifieke situatie op subsidiaire bescherming."

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: verklaringen van verzoeker (bijlage 16), een geboortecertificaat van zijn kind (bijlage 17) en informatie over de situatie in Kirkuk van 2013 tot 2014 (bijlagen 3-15 en 18-20).

2.2. Verweerder legt op 6 oktober 2015 door middel van een aanvullende nota de volgende informatie neer: de COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in de Kurdistan Region of Iraq van 10 september 2015 en de COI Focus, De bereikbaarheid van Noord-Irak via luchtverkeer van 27 maart 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet aan op welke wijze dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader

van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.4. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd: *“Uw vrees voor vervolging wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u na uw aankomst in Europa op 16 februari 2013, nog tot 18 maart 2013 heeft gewacht om asiel aan te vragen (zie CGVS, 24/05/2013, p. 12). U roept uw tandproblemen in als reden voor de vertraging, maar dergelijke medische problemen kunnen niet als een geldig excuus worden beschouwd. Gezien de ernst van de door u ingeroepen feiten zouden tandproblemen u niet mogen tegenhouden om al veel eerder asiel aan te vragen. Bovendien bleef u geruime tijd in Nederland, terwijl u er naar eigen zeggen voor arrestatie vreesde. Het is dan ook compleet onbegrijpelijk dat u ondanks het risico op arrestatie nog tot 17 maart 2013 in Nederland bleef (zie CGVS, 24/05/2013, p. 12-13).”*

Verzoeker komt inzake deze vaststellingen niet verder dan een herhaling van zijn eerdere verklaringen omtrent zijn medische problemen, hetgeen geen afbreuk kan doen aan de voormelde motieven. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliel dit te doen en gedurende meer dan een maand talmd alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd. Dit geldt des te meer nu hij klaarblijkelijk vertrouwd was met de asielprocedure gelet op zijn verscheidene asielaanvragen (in Nederland en België) in het verleden.

In de bestreden beslissing wordt voorts op omstandige wijze uiteengezet dat verzoeker zich in Europa en doorheen zijn verschillende asielaanvragen in Nederland en België reeds meermaals heeft bezondigd aan opportunistische, tegenstrijdige, bedrieglijke en klaarblijkelijk leugenachtige verklaringen omtrent diverse cruciale aspecten van zijn identiteit, zijn persoonlijk en familiaal profiel, zijn levensloop, zijn opeenvolgende verblijfplaatsen en zijn problemen en situatie.

De motivering dienaangaande luidt als volgt:

“Los daarvan heeft u bij het doorlopen van de diverse asiel- en verblijfsprocedures in Nederland en België meermaals opportunistische, tegenstrijdige en bedrieglijke verklaringen afgelegd. Zo staat u bij de Nederlandse autoriteiten bekend onder diverse aliassen. U werd onder meer geregistreerd als ‘(D.M.A.)’ (° 25/05/1981), (D.M.A.I.), ‘(K.H.)’ (° 04/04/1975) en ‘(H.K.K.)’ (° 4/04/1974). Niet enkel uw naam en geboortedatum varieerden, ook de opgegeven geboorteplaatsen weken geregeld van elkaar af. Naast de aliassen bediende u zich verder van diverse levenslopen en familiale achtergronden. Bij het doorlopen van uw eerste asielaanvraag beweerde u bijvoorbeeld dat u en uw familie tot 1991 in Kirkuk hebben gewoond, en nadien naar Erbil verhuisden. U beweerde bovendien dat u en uw zwager twee winkels uitbaatten in Erbil en dat u getrouwd was. Uw echtgenote, uw ouders, en uw broer verbleven volgens u nog steeds in Erbil (zie dossier IND, eerste gehoor dd. 04/08/1997, toegevoegd aan het administratief dossier). In het kader van het heropenen van uw asielaanvraag in 2003, verklaart u plots dat u nooit gehuwd was, hoogstens verloofd. U verklaart ook dat u in werkelijkheid acht zussen en één broer had, én dat u in 1997 samen met hen en uw moeder naar Nederland kwam om er uw vader te vervoegen. U verklaart dat uw vader reeds in Nederland verbleef en er een verblijfsvergunning had. U beweert verder dat u in Laylan geboren bent en nooit in het KRG-gebied bent geweest (zie dossier IND, Gehoor inzake nieuwe feiten en omstandigheden dd. 13/05/2003, toegevoegd aan het administratief dossier). Tijdens uw asielprocedure in België beweert u vervolgens dat u in werkelijkheid uit Altoun Kopri afkomstig bent, dat u slechts één broer hebt, en dat uw gezinsleden steeds in die regio hebben gewoond. Niemand van uw familie, noch uw ouders, noch uw broer, zou ooit buiten Irak geweest zijn (zie CGVS, 21/10/2014, p. 5). Het hoeft niet te verbazen dat u zich daarnaast van heel diverse asielmotieven bedient om uw eerste vertrek uit Irak te verklaren. Bij uw eerste aanvraag in Nederland klinkt het dat u omwille van uw activiteiten voor PKK problemen met de KDP kreeg (zie dossier IND, eerste gehoor dd. 04/08/1997, toegevoegd aan het administratief dossier). Bij het heropenen van uw aanvraag in Nederland verklaarde u dat u naar Nederland ging om er uw vader te vervoegen (zie dossier IND, Gehoor inzake nieuwe feiten en omstandigheden dd. 13/05/2003, toegevoegd aan het administratief dossier). Tijdens uw asielaanvraag in België verklaart u dan weer dat u het land diende te verlaten omdat u uw militaire dienst wou vermijden (zie hoger). Vreemd, want tijdens uw asielprocedure in Nederland klonk het dat als Koerd uit Erbil de dienstplicht niet gold (zie dossier IND, eerste gehoor dd. 04/08/1997, toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer u tijdens het bijkomend gehoor op 21 oktober 2014 met deze tegenstrijdigheden wordt geconfronteerd slaagt u er niet om een geldige verschoning te geven. U beweert enkel dat u onder een valse identiteit asiel aanvraag om te vermijden dat uw familie problemen zou krijgen met het toenmalige Iraakse regime (zie CGVS, 21/10/2014, p. 8). Dat is echter weinig meer dan een blote bewering. Van een asielzoeker

die nood heeft aan internationale bescherming mag men trouwens verwachten dat hij van meet af aan zijn volledige medewerking aan het onderzoek zal verlenen om zo de bevoegde asielinstanties in staat te stellen een correct en volledig zicht te krijgen op diens nood aan bescherming. Het opgeven van valse namen, valse levenslopen, valse familiale gegevens, en valse asielmotieven, staat daar haaks op. Dat u jong was is uiteraard geen geldig excuus.

(...)

Vervolgens ontkent u dat u zich van verschillende aliases heeft bediend en compleet verschillende levenslopen heeft opgegeven (zie CGVS, 21/10/2014, p. 7). Gezien de inhoud van het dossier van IND komt dat absoluut ongeloofwaardig over. Dat u steeds pech had in het leven en dat u er niets aan kan doen, is uiteraard geen geldig excuus voor uw bedrieglijke verklaringen (zie CGVS, 21/10/2014, p. 8).

Ook tijdens uw eerste asielaanvraag in België bleek enig opportunisme u niet vreemd. Uit uw verklaringen en de brief waarin u uw levensloop uit de doeken doet blijkt namelijk dat u naar België kwam met de bedoeling er te huwen met uw Nederlandse partner. Pas nadat uw vriendin u in de steek liet vroeg u asiel aan (zie CGVS, 24/05/2013, p. 14). U verklaart dat u zich in een uitzichtloze situatie bevond en geen andere uitweg zag dan asiel aanvragen (zie CGVS, 24/05/2013, p. 14 - zie Documenten, brief i.v.m. persoonlijk leven). Dergelijke beweegredenen hebben uiteraard geen enkele band met de criteria in de vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien bleef u tijdens uw eerste asielaanvraag hardnekkig ontkennen dat u reeds in Nederland gekend was en er asiel had aangevraagd (zie administratief dossier 11/20944, Terugnameverzoek), hetgeen onmiskenbaar aantoonde dat u van plan was de Belgische autoriteiten te misleiden. Opnieuw: dergelijk gedrag valt onmogelijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien heeft u zich later vrijwillig aan de Belgische asielprocedure onttrokken en bent u via de Nederlandse autoriteiten en IOM vrijwillig naar Irak teruggekeerd. Het onderstreept dat uw eerste asielaanvraag in de eerste plaats op opportunistische overwegingen was gebaseerd.

Voornoemde tegenstrijdigheden en valse verklaringen betreffende uw identiteitsgegevens, afkomst, en asielmotieven getuigen van een uitgesproken opportunisme en tonen hoe u gedurende jaren uw verklaringen aanpaste al naargelang hetgeen u het meeste voordeel leek op te brengen. Dergelijk gedrag ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging."

Verzoeker bevestigt destijds weldegelijk te zijn gevlucht omwille van zijn dienstweigering. Deze loutere bevestiging van één versie van zijn asielmotieven kan bezwaarlijk volstaan om de vastgestelde frappante tegenstrijdigheden dienaangaande te ontkrachten. Voor het overige betwist verzoeker de voormelde vaststellingen niet doch tracht hij deze andermaal te verklaren doordat hij bang was voor het voormalige regime en de gevolgen in Irak. Deze loutere herhaling is niet van die aard dat zij afbreuk vermag te doen aan de voormelde, pertinente en terechte motieven. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, mag van een asielzoeker immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van een asielzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Nog daargelaten dat verzoeker hieromtrent in het verleden blijkens het voorgaande manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde, kan hoe dan ook niet worden aangenomen dat de problemen die hem volgens zijn gezegden in België ertoe zouden hebben genoopt in 1997 zijn land te verlaten in zijn hoofde op heden nog het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zouden teweegbrengen. Deze feiten vonden immers plaats ten tijde van het regime van Saddam Hoessein, dit regime is ondertussen gevallen en verzoeker beaamt blijkens de met recht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat de feiten bijgevolg geen reden meer vormden om voor vervolging te vrezen. Dit wordt tevens bevestigd door zijn vrijwillige terugkeer in 2012 naar Irak.

Verzoeker betoogt na zijn terugkeer naar Irak problemen te hebben gekend met een terroristische groepering. De geloofwaardigheid van zijn vermeende vrees wordt echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat hij zelfs niet bij machte bleek om de naam van deze groepering te verstrekken. Indien hij werkelijk zou zijn ontvoerd door een terroristische groepering die eiste dat hij een aanslag zou

plegen op een bevriende 'liwa', deze groepering hem op de hoogte bracht van de naam die zij droeg en deze groepering, zoals hij zelf aangaf, bijzonder actief en machtig was in Kirkuk, er bijna dagelijks aanslagen pleegde en mensen ontvoerde, kon minstens van hem worden verwacht dat hij de naam zou kunnen geven. Verzoeker laat uitschijnen dat hem daartoe de kans niet zou zijn geboden, dat hij enkel 'ja en nee' mocht antwoorden en dat hij geen nadere verduidelijking kon of mocht geven. Dit kan echter niet ernstig worden genomen. Er werd hem immers de open vraag gesteld tot welke groepering de terroristen die hem ontvoerden behoorden, waarop hij aangaf: *"Ze hebben geen naam van de groep gezegd. Ze hebben een rare naam genoemd en gezegd dat ze moslims zijn, maar ik ben de naam al vergeten. Er is letter S, het lijkt op Sahwa, maar het is geen Sahwa..."*. Vervolgens gaf hij aan dat deze groepering heel actief is in Kirkuk, bijna elke dag aanslagen pleegt en mensen ontvoert. Gevraagd of de groepering bekend was, antwoordde hij dat dat deze sowieso bekend was en een machtige organisatie was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 14 mei 2013, p.28). Dat de dag voor verzoeker traumatiserend was kan zijn onwetendheid over de naam van de groep evenmin verklaren. Redelijkerwijze mocht van hem worden verwacht dat hij zulk cruciaal gegeven als de naam van deze groep zou hebben onthouden indien hij werkelijk persoonlijk door hen zou zijn ontvoerd met het oogmerk om hem bij een moordcomplot te betrekken en daardoor zou zijn dienen te verhuizen. Gezien deze gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij immers redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift. Dat er verscheidene groeperingen waren kan evenmin een uitleg vormen voor het gegeven dat verzoeker de naam van de groepering die hem ontvoerde niet kon geven aangezien deze naam hem bij zijn ontvoering werd verstrekt.

Zelfs indien verzoeker de naam van de terroristische groepering die hem zou hebben gevisieerd zou zijn vergeten, dan nog kon bovendien van hem worden verwacht dat hij zich nader zou hebben trachten te informeren over deze groepering. Redelijkerwijze kon immers worden verwacht dat hij zou willen weten met wie hij persoonlijk te maken had en door wie zowel hijzelf als zijn familie werden bedreigd, al was het maar om een zicht te krijgen op de situatie waarin hij verzeild was. Waar verzoeker *post factum* tracht te laten uitschijnen dat hij weldegelijk zou hebben geprobeerd uit te zoeken door welke groepering hij werd benaderd, dient te worden vastgesteld dat dit haaks staat op zijn gezegden bij het CGVS en niet kan worden aangenomen. Bij het CGVS gaf hij namelijk duidelijk aan dat hij zich niet heeft proberen te informeren over deze groep en bleek dat hij er een eerder laconieke houding op nahield waar hij liet uitschijnen dat het advies van liwa J. om zich zover mogelijk van de groepering te houden volstond om zich niet nader te informeren (*ibid.*, p.28).

In de bestreden beslissing wordt voorts met reden gesteld:

"Los daarvan is het gezien de ernst van de feiten volstrekt onaannemelijk dat u nauwelijks iets kan vertellen over het onderzoek dat na de feiten volgde (zie CGVS, 24/05/2013, p. 23). Volgens u is het nochtans een uitgemaakte zaak dat er 'een onderzoek naar de daders was' (zie CGVS, 24/05/2013, p. 24). Wanneer er wordt ingegaan op het onderzoek weet u, na de vraag aanvankelijk te ontwijken, enkel te vertellen dat ze 'de daders zouden zoeken' (wat gezien de feiten logisch is) en dat ze uw sim-kaart hebben gecontroleerd. Verder heeft u geen idee of en welk bijkomend onderzoek er is gebeurd (zie CGVS, 24/05/2013, p. 24). Dergelijke rudimentaire en uiterst onvolledige verklaringen zijn uiteraard nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. In dezelfde zin is het geheel onaannemelijk dat u niet weet of er in uw naam een klacht tegen de daders werd ingediend (zie CGVS, 24/05/2013, p. 23). U beweert dat u uw verhaal aan de politie heeft verteld maar u weet vreemd genoeg niet of er een officiële klacht werd geregistreerd (zie CGVS, 24/05/2013, p. 23). Van een persoon in uw situatie mag men uiteraard verwachten dat u duidelijk kan zeggen of er al dan niet een officiële klacht werd ingediend. Dat u voor uw leven vreesde en uw leven niet wou riskeren voor een klacht, is uiteraard geen geldig excuus (zie CGVS, 24/05/2013, p. 23)."

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde vaststellingen te ontcrachten. Zijn blote beweringen omtrent de werkwijze van de Iraakse politie worden door hem vooreerst niet gestaafd. Bovendien houden deze beweringen geen steek. Indien de Iraakse politie de zaken van belangrijke mensen, zoals verzoeker stelt, *"inderdaad zeer ernstig"* neemt, kan immers aangenomen worden dat deze een moordcomplot door een terroristische organisatie op een belangrijke politiefchef terdege zou onderzoeken. Dat het om een geheime dienst zou gaan die hem geen informatie wilde verstrekken, kan evenmin worden aangenomen. Nog los van het feit dat dit een blote bewering betreft, kan immers worden aangenomen dat verzoeker via zijn vriend, liwa J. de nodige informatie zou hebben kunnen bekomen, en dit ook na zijn vlucht. Hij beschikt(e) namelijk over diens visitekaartje en contactgegevens (administratief dossier, map 'documenten'). Bovendien was liwa J. een bijzonder belangrijke politiefchef en was deze de verantwoordelijke voor alle tegen terroristen gerichte activiteiten (administratief dossier, gehoorverslag

CGVS van 14 mei 2013, p.23-24). Dat zulk persoon niet meer informatie zou kunnen verkrijgen over voormelde aangelegenheid, is hoegenaamd niet geloofwaardig.

Ook de handelwijze van de terroristen, zoals geschetst door verzoeker, is geheel niet geloofwaardig. In de bestreden beslissing wordt in dit kader met recht gemotiveerd:

“Vervolgens komen uw verklaringen over de ontvoering en het moordcomplot bijzonder onaannemelijk en weinig doorleefd over. Het hele uitgangspunt van uw verhaal is namelijk zeer twijfelachtig. Zo kan men zich de vraag stellen waarom de terroristen u zouden uitkiezen voor een moordaanslag op een vooraanstaande politiechef. U heeft namelijk geen enkele (persoonlijke of ideologische) band met de groepering in kwestie, uit niets blijkt dat u ervaring had in het plegen van (terroristische) aanslagen, én u was bevriend met het doelwit van de organisatie. Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom de terroristen een dergelijke riskante missie zouden toevertrouwen aan een persoon wiens loyaliteit absoluut niet gegarandeerd is. Door op een dergelijke, onvoorzichtige manier te werk te gaan liepen de terroristen immers het risico door u verraden te worden en in het vizier van de Iraakse overheid terecht te komen. Dat de terroristen u, een vriend van het doelwit, zouden betrekken in het moordcomplot zonder zich eerst te vergewissen van uw loyaliteit, is in die zin geheel ongeloofwaardig. Bovendien komt de door u geschetste gang van zaken zeer gekunsteld over. Zo beweert u dat de terroristen aanvankelijk vroegen om liwa (J.) neer te schieten. U zou toegezegd hebben, met de bedenking dat u niet weet hoe u een wapen moet bedienen. De terroristen zouden geantwoord hebben dat dit geen probleem vormde en dat u liwa (J.) mocht vergiftigen met een 'snoepje' (zie CGVS, 24/05/2013, p. 21-22). Het komt allesbehalve overtuigend of doorleefd over dat een uiterst gevaarlijke, terroristische groepering, verantwoordelijk voor talrijke aanslagen en grove misdaden, vooraanstaande politiecommissarissen liquideert met behulp van snoepjes.”

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Dat terroristen hun slachtoffers dwingen iets uit te voeren en altijd het risico lopen om te worden verraden, doet geen afbreuk aan het gegeven dat het – gelet op zijn profiel en relatie met liwa J. – volkomen ongeloofwaardig is dat de terroristen verzoeker zouden hebben benaderd indien zij werkelijk liwa J. wilden raken. Verzoeker had geen (persoonlijke of ideologische) banden met de terroristische groepering, had geen ervaring met het plegen van aanslagen en was duidelijk goed bevriend met het doelwit van de organisatie. Door verzoeker te benaderen zouden de terroristen het doel van hun missie aldus niet hebben gediend. Integendeel verhoogden zij zo onnodig het risico dat liwa J. zou worden gewaarschuwd van hun op handen zijnde plannen en de nodige bijkomende veiligheidsmaatregelen zou nemen. Tevens liepen zij een onnodig groot risico om reeds op voorhand in de negatieve aandacht van de autoriteiten te komen en te worden gearresteerd, te meer daar zij opnieuw contact zouden hebben met verzoeker met het oog op de overdracht van het snoepje. Hoe dan ook laat verzoeker de vaststelling onverlet dat het niet overtuigend en niet doorleefd is dat een uiterst gevaarlijke en gewelddadige terroristische groepering, verantwoordelijk voor talloze aanslagen en grove misdaden, vooraanstaande politiecommissarissen zou trachten te liquideren met behulp van snoepjes. De loutere bevestiging dat de feiten zo geschieden werpt hierop geen ander licht.

Uit de verklaringen die met reden worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat verzoeker tijdens het eerste gehoor bij het CGVS geen duidelijk beeld kon schetsen over de bedreigingen die op zijn vrijlating zouden zijn gevolgd. Tevens blijkt hieruit dat hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS gewag maakte van feiten waarvan verwacht kon worden dat hij deze reeds tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS zou hebben vermeld. Dat zijn familie vreesde dat zij afgeluisterd zouden worden en hem niet meer stress wilde bezorgen kan hiervoor geen verklaring bieden. Indien verzoeker en zijn familie werkelijk slachtoffer werden van een terroristische groepering, zij aldus een gezamenlijk probleem kenden en verzoeker omwille van dit probleem een asielaanvraag indiende, kon immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij elkaar terdege zouden inlichten en op de hoogte houden over dit probleem. Dit geldt nog des te meer daar deze informatie voor verzoeker essentieel was om zijn persoonlijke situatie en problemen in te schatten.

Verzoeker brengt ter staving van zijn vermeende problemen met een terroristische organisatie daarenboven geen overtuigend begin van bewijs bij.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met reden gesteld: *“Bovendien legt u geen overtuigend begin van bewijs voor om de twijfels omtrent uw verklaringen teniet te doen. De sim-kaart die u voorlegt bewijst volgens u dat u werd bedreigd (zie CGVS, 24/05/2013, p. 15-16). U beweert dat de terroristen het nummer belden en dat men het kan controleren door even te luisteren. U moet echter het antwoord schuldig blijven op de vraag hoe dit (praktisch) te verifiëren valt (zie CGVS, 24/05/2013, p. 16). Van een asielzoeker mag men uiteraard verwachten dat hij kan zeggen op welke manier de*

voorgelegde stukken zijn asielmotieven illustreren. Dat u dit niet kan ondergraafte de bewijswaarde van de stukken."

Dat verzoeker niet technisch geschoold is, kan het voorgaande niet ontkrachten. Dit doet immers geen afbreuk aan het feit dat van hem wel mag worden verwacht dat hij toch enigszins kan duiden waarom hij denkt dat de simkaart een (begin van) bewijs zou vormen voor zijn relaas. Desondanks wist hij niet hoe deze simkaart zou kunnen worden geverifieerd of nagetrokken. Evenmin wist hij of de gesprekken op deze kaart werden geregistreerd en of deze werden opgenomen. Uit verzoekers gezegden tijdens het gehoor bij het CGVS blijkt verder niet dat hij enige poging zou hebben gedaan om zich hierover te informeren (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 24 mei 2013, p.16). Evenmin blijkt dat hij daartoe sedertdien enige poging zou hebben ondernomen.

De aanbevelingsbrief van liwa J. en de eigenhandig geschreven brief gericht aan S.A.P., die in tegenstelling met wat verzoeker beweert weldegelijk en duidelijk twee verschillende brieven betreffen (administratief dossier, map 'documenten') bevatten geen gegevens die aan de voormelde vaststellingen afbreuk zouden kunnen doen. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld en blijkt tevens uit zijn onterechte beweringen in het verzoekschrift dat verzoeker de inhoud van de voormelde stukken niet kent. Dat hij geen Koerdisch kan lezen vormt hiervoor geheel geen afdoende verklaring. Redelijkerwijze kon immers worden verwacht dat hij zich over de inhoud van de neergelegde stukken zou hebben geïnformeerd via vrienden, kennissen of andere derden. Dat hij naliet dit te doen en een gebrek aan interesse vertoonde omtrent de inhoud van de stukken die hij zelf neerlegde ter staving van zijn asielrelaas, doet afbreuk aan de oprechtheid en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder ongemoeid waar gesteld wordt:

"Verder legt u een tweetal foto's voor van u die bij het hospitaalbed van uw tante waakt (zie Documenten, foto's aan hospitaalbed van tante). Uit de foto's kan echter niet worden opgemaakt of het werkelijk om uw tante gaat. Evenmin kan uit de foto's worden geconcludeerd dat haar ziekenhuisopname het gevolg was van de inval in uw huis. In het kader van uw asielaanvraag hebben de foto's hebben dus weinig of geen bewijswaarde."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met een terroristische organisatie.

Verzoeker betoogt daarnaast problemen te hebben gekend met en een gegronde vrees voor vervolging te koesteren jegens de Koerdische autoriteiten.

Ten aanzien van deze problemen en vrees wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

"Evenmin maakt u aannemelijk dat u in Noord-Irak dient te vrezen voor vervolging door de Asayesh. U beweert dat de Asayesh u viseert omdat ze u er van beschuldigen mensen tot het christendom te hebben bekeerd (zie CGVS, 24/05/2013, p. 25). Voor een goed begrip moet worden opgemerkt dat u een niet-praktiserende soennitische moslim bent (zie CGVS, 24/05/2013, p. 17-18 - zie Verklaring, vraag 9, toegevoegd aan het administratief dossier - zie Vragenlijst, vraag 2.9, toegevoegd aan het administratief dossier) en dat u niets met het christendom te maken heeft (zie CGVS, 24/05/2013, p. 18). U heeft dus met stellige zekerheid nooit mensen naar het christendom bekeerd. Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat de Asayesh u uit het niets van christelijk proselitisme beschuldigt. U kan bovendien niet verduidelijken waarop de Asayesh hun aantijgingen baseerden. U beweert dat het misschien te maken heeft met uw poging om in de kerstperiode van 2012 Ankawa binnen te geraken (zie CGVS, p. 25). Verder kan u geen enkele andere reden bedenken (zie CGVS, 24/05/2013, p. 25). Uiteraard is het weinig aannemelijk dat u enkel op basis van een (mislukt) bezoek aan Ankawa van proselitisme zou worden beschuldigd. Niet in het minst omdat u naar Ankawa ging om er een vriend te bezoeken en op café te gaan, activiteiten die maar moeilijk met bekeringsijver verward konden worden (zie CGVS, 24/05/2013, p. 24). Daarnaast zou de Asayesh hebben beweerd dat u na uw terugkeer uit Nederland mensen heeft aangezet om van geloof te veranderen (zie CGVS, 24/05/2013, p. 25). U licht echter niet toe op welke concrete feiten deze nochtans expliciete aantijgingen gebaseerd waren, u herhaalt enkel dat de leden van de Asayesh naar uw bezoek aan Ankawa verwezen. Op andere momenten beweert u dan weer dat de beschuldigingen gebaseerd waren op enkele foto's bij christelijke symbolen (zie CGVS, 24/05/2013, p. 17). U verduidelijkt echter niet hoe deze foto's tot uw arrestatie zouden hebben geleid. Het gaat dan ook om weinig meer dan ongefundeerde hypothesen. Het Commissariaat-generaal is er bijgevolg niet van overtuigd dat de Asayesh u (schijnbaar uit het niets) van proselitisme beschuldigde en arresteerde."

Verzoeker beperkt zich ertoe zijn eerdere verklaringen te herhalen en zijn relaas te bevestigen, hetgeen geenszins kan volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde motivering.

Verder blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat verzoeker niet kon aangeven hoe zijn vriend, de advocaat T., hem uit de cel zou hebben gekregen. Verzoeker herhaalt de algemene stelling dat zijn vriend zijn macht gebruikte om hem vrij te krijgen. Redelijkerwijze mocht echter worden verwacht dat hij meer duiding zou kunnen geven omtrent de concrete wijze waarop T. zijn macht zou hebben aangewend en hem vrij kon krijgen. Indien hij werkelijk van proselitisme was beschuldigd en ook na zijn vrijlating nog geïnterviewd werd, mocht immers worden verwacht dat hij duidelijk zou kunnen aangeven waarom de Asayesh hem zomaar vrijliet en welke stappen zijn vriend hiertoe diende te ondernemen. Dit geldt des te meer daar hij nadien bij deze vriend logeerde. Verzoeker wist echter niet wat zijn vriend deed om hem vrij te krijgen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 24 mei 2013, p.5, 26-27).

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Het Commissariaat-generaal acht het bovendien merkwaardig dat u maar weinig kan vertellen over de context waarin de beschuldigingen van proselitisme u ten laste werden gelegd. Zo weet u niet of het christendom verboden is in Noord-Irak (zie CGVS, 24/05/2013, p. 26); wat het probleem van proselitisme precies is (zie CGVS, 24/05/2013, p. 25-26); én of proselitisme bij wet verboden is (zie CGVS, 24/05/2013, p. 26). U zou zich hier nooit 'diep over geïnformeerd hebben', hetgeen opmerkelijk is voor iemand die omwille van een dergelijke aanklachten voor vervolging vreest en zijn land diende te verlaten. Bovendien kreeg u van een vriend een link naar een website met meer informatie over (de gevaren van) proselitisme in Noord-Irak (zie CGVS, 24/05/2013, p. 17, 26). Op het moment van het gehoor had u de website echter nog niet bekeken, ook al kreeg u deze nog vóór uw asielaanvraag toegespeeld (zie CGVS, 24/05/2013, p. 17, 26). Dat u klaarblijkelijk maar weinig interesse vertoonde in een website die een ander en/of beter licht op uw asielmotieven kon werpen, lijkt niet te getuigen van veel interesse in uw zaak. Dit is moeilijk in overeenstemming te brengen met de ernst en/of de geloofwaardigheid van uw vrees."

Dat verzoeker geen Koerdisch kent en de website in het Koerdisch was, kan hoegenaamd geen verklaring bieden voor zijn onwetendheid. Dit verhindert immers geheel niet dat hij zich gedurende de lange periode waarin hij hiertoe de kans had via vrienden, kennissen of andere derden kon informeren over de inhoud van de website. Hoe dan ook neemt dit niet weg dat hij zich via andere weg, bijvoorbeeld via zijn Nederlandse partner, had kunnen informeren omtrent de problematiek waarvan hij voorhoudt dat hij hiermee wordt geconfronteerd. Het betreft immers essentiële informatie teneinde zijn situatie en het risico in zijn hoofde bij een eventuele terugkeer te kunnen inschatten. Dat verzoeker zich zelfs niet de moeite getroostte om zich te informeren omtrent dermate cruciale elementen van zijn asielaanvraag, getuigt geheel niet van een oprechte en geloofwaardige vrees voor vervolging.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat de stukken die verzoeker bijbracht ter staving van zijn voorgehouden problemen met de Asayesh niet kunnen gelden als overtuigend begin van bewijs. Verzoeker laat deze motieven volledig onverlet. Bijgevolg blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Hoe dan ook laat verzoeker de bestreden beslissing ongemoeid waar gemotiveerd wordt dat hij over geen of onvoldoende (geloofwaardige) indicaties beschikte dat hij heden nog zou worden gezocht door de Asayesh. De motieven dienaangaande vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met en vrees ten aanzien van de Koerdische autoriteiten.

Waar verzoeker verder beweerde dat hij in Noord-Irak zou worden gehinderd bij het uitbouwen van zijn leven, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld:

"Verder is het niet geloofwaardig dat u niet naar Noord-Irak kan terugkeren omdat u er wordt gehinderd bij het uitbouwen van uw leven (zie CGVS, 21/10/2014, p. 7 - zie CGVS, 24/05/2013, p. 20, 24). Volgens uw verklaringen was het uw bedoeling om u in Erbil te vestigen (zie CGVS, 24/05/2013, p. 20), maar werd u dit onmogelijk gemaakt. Allereerst is dat ongeloofwaardig omdat u op geen enkele manier aannemelijk maakt dat u in Noord-Irak door de Asayesh wordt geïnterviewd (zie boven). Evenmin is het geloofwaardig dat u er geen leven kan opbouwen omdat uw identiteitsdocumenten uit Altoun Kopri of Kirkuk afkomstig zijn, u geen sociaal netwerk heeft in het KRG-gebied, werkgevers u doelbewust weigeren aan te nemen, en u te verwesterd bent."

Wat het door u ingeroepen probleem met uw documenten betreft, merkt het CGVS op dat u op 17 oktober 2012 middels uw eigen paspoort naar Erbil (Noord-Irak) bent gereisd. U beweert dat u vervolgens de grens met Centraal-Irak overstak en tot 22 november 2012 in Altoun Kopri en Kirkuk (Centraal-Irak) bent gebleven. Hierbij moet worden opgemerkt dat u, behalve de aanbevelingsbrief van Liwa (J.T.B.), geen sluitend bewijs heeft voor uw verblijf in Centraal-Irak (zie CGVS, 21/10/2014, p. 6). Nadien stak u zonder probleem de grens met Noord-Irak weer over, en verbleef u tussen 24 en 26 november 2012 bij uw tante in Erbil. Vervolgens verliet u zonder probleem en met uw eigen paspoort Noord-Irak, en verbleef u tot 8 december 2012 in Istanbul (Turkije). Daarna gebruikte u uw eigen paspoort om opnieuw van Turkije naar Erbil (Noord-Irak) te reizen en er tot 16 februari te blijven. Dat alles ontkracht dat uw documenten voor problemen zorgen om naar Noord-Irak te reizen of er te verblijven.

Evenmin is het geloofwaardig dat u geen familiaal of sociaal netwerk in het KRG-gebied heeft. Dat u bij terugkeer naar Irak vrijwillig (het merendeel van) uw tijd in Erbil en het KRG-gebied doorbracht, zonder dat er duidelijke redenen zijn waarom u niet in Altoun Kopri kon verblijven (zie hoger), is een duidelijke indicatie dat u banden met het KRG-gebied onderhoudt. Doorheen uw huidige asielprocedure blijkt bovendien dat u in het KRG-gebied een familiaal en sociaal netwerk ter uwer beschikking heeft. Twee van uw tantes aan moederszijde wonen in Erbil (zie CGVS, 21/10/2014, p. 6), en bij één ervan trok u in (zie CGVS, 24/05/2013, p. 5). Ook hun neven verblijven in het KRG-gebied, al beschouwt u hen niet als familie (zie CGVS, 21/10/2014, p. 6). Los van uw familie kan u in het KRG-gebied beroep doen op een vrienden- en kennissenkring. Uit uw verklaringen en documenten blijkt dat u goede contacten onderhoudt met (de kinderen van) Irakezen die u in Nederland leerde kennen en die naar het KRG-gebied zijn teruggekeerd (zie CGVS, 24/05/2013, p. 5 - zie CGVS, 21/10/2014, p. 6). Via die contacten verkreeg u een aanbevelingsbrief van de hoog aangeschreven liwa (J.T.B.). In die brief, gericht aan de voorzitter van het PUK-kantoor van de Koerdische hoofdstad Erbil, wordt uw situatie uitgelegd en wordt er op aangedrongen u de nodige hulp te verschaffen (zie CGVS, 24/05/2013, p. 19 - zie Documenten, aanbevelingsbrief van liwa (J.T.B.) dd. 22/11/2012, visitekaart liwa (J.T.B.)). Dergelijke documenten tonen aan dat u niet enkel een sociaal netwerk ter uwer beschikking had, maar ook (op informele wijze) ruggensteun kreeg van hoge functionarissen en politieke vertegenwoordigers. Ook uw vriend (T.) zou de zoon van een Koerdisch minister zijn en is invloedrijk. Tijdens het doorlopen van de diverse verblijfsprocedures in Nederland verklaarde u bovendien dat u en uw gezinsleden jarenlang in Erbil hebben gewoond en gewerkt. Tijdens het tweede gehoor ontkent u boudweg die verklaringen, maar het hoeft geen betoog dat hier de nodige vraagtekens bij moeten worden geplaatst (zie verder). Wat er ook van zij, het is uitgesloten dat een terugkeer naar Erbil of Noord-Irak voor u onmogelijk is wegens een gebrek aan een sociaal netwerk, wel integendeel.

U beweert nog dat u doelbewust werd gediscrimineerd op de Noord-Iraakse arbeidsmarkt. U beschikt echter niet over afdoende concrete en geloofwaardige indicaties om aan te tonen dat dit werkelijk zo is. Dat u niet als agent aan de slag kon, was enkel te wijten aan het feit dat u niet aan de leeftijdsvoorwaarden voldeed (zie CGVS, 21/10/2014, p. 7 - zie CGVS, 24/05/2013, p. 20). Bovendien had u via liwa (J.T.B.) een aanbevelingsbrief gekregen, wat er eerder op wijst dat u werd geholpen in plaats van tegengewerkt. Vervolgens beweert u niet als ondernemer aan de slag te kunnen. Dat was echter enkel te wijten aan het feit dat u onvoldoende kapitaal ter uwer beschikking had (zie CGVS, 21/10/2014, p. 7). U beweert dat andere jobs u werden ontzegd omdat potentiële werkgevers u bestempelden als een 'verwende jongen' uit Europa, iemand die het werk niet aankon (zie CGVS, 21/10/2014, p. 7). Dat zijn echter blote beweringen die u niet staft met enig begin van bewijs. Bovendien is deze uitspraak zeer ongenuanceerd, aangezien het weinig aannemelijk is dat werkelijk iedere potentiële werkgever u op die manier bekeek. U beschikt bovendien over een sociaal netwerk en u kreeg hulp bij uw zoektocht naar werk. Tot slot verbleef u nauwelijks een viertal maanden in Irak en lijkt het dus voorbarig te concluderen dat men u in Noord-Irak doelbewust alle mogelijkheden op werk en het opbouwen van een leven hebben ontzegd.

U beweert nog dat u 'te verwesterd' bent om naar Irak terug te keren (zie CGVS, 21/10/2014, p. 7), maar dat is weinig meer dan een blote bewering. Gevraagd om die stelling toe te lichten geraakt u niet verder dan te stellen dat de mensen er u anders bekijken. Meer toelichting kan u niet geven (zie CGVS, 21/10/2014, p. 7). Het spreekt voor zich dat dergelijke verklaringen onvoldoende overtuigend zijn.

Als gevolg van het bovenstaande acht het CGVS het uitgesloten dat u niet naar Noord-Irak terug kan keren omdat u er in die mate wordt gediscrimineerd dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen. Waar hij andermaal verwijst naar de beweerde bedreigingen die hij onderging en beweert dat hij door de Asayesh zou worden gearresteerd, dient te worden opgemerkt dat dit gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze problemen niet kan worden aangenomen.

Dat verzoeker geen familiaal of sociaal netwerk meer zou hebben in Noord-Irak en er geen borg zou kunnen vinden, vormt een loutere miskenning van de voormelde motieven en de hierin aangehaalde verklaringen, mist klaarblijkelijk feitelijke grondslag en kan niet worden aangenomen.

De blote bewering dat de geboorte van zijn dochtertje de situatie nog bemoeilijkt en dat zijn familie hem wegens haar geboorte in de steek laat kan evenmin volstaan om afbreuk te doen aan het voorgaande. Vooreerst maakte verzoeker hiervan, in tegenstelling met wat hij heden laat uitschijnen, geen concrete melding tijdens het laatste gehoor bij het CGVS, en dit ondanks dat dit gehoor plaatsvond geruime tijd na de geboorte van zijn dochtertje. Verzoeker staft voormelde bewering bovendien op generlei wijze en toont niet aan de hand van concrete elementen of argumenten aan dat hij louter ingevolge de geboorte van zijn dochtertje iets zou dienen te vrezen in Noord-Irak.

De documenten die verzoeker benevens de reeds hoger besproken stukken neerlegde en die zich in het administratief dossier bevinden (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Het geboortecertificaat van verzoekers dochtertje bevat evenmin enig element dat afbreuk zou kunnen doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 17).

De verklaringen van verzoeker, die overigens grotendeels worden hernomen in het verzoekschrift, betreffen louter bijkomende verklaringen die geenszins van die aard zijn dat zij de voormelde, concrete vaststellingen kunnen ondermijnen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 16).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') bovendien met recht gemotiveerd:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u zich kan vestigen. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, uw levensloop, en de specifieke context (zie supra), dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014-2015 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische Peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische Peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), geleidelijk opnieuw de militaire controle verwerven.

Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief

dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De ISIS-offensieven en Peshmerga-tegenoffensieven en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Er vond de voorbije acht jaar twee grootschalige aanslagen plaats in KRG-gebied, met name in september 2013 en in november 2014. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 900.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio werden de veiligheidsmaatregelen in de KRG-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints werd en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder soennitische IDP's.

De spanningen om olie en budget zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar deze ontdooiden na het aantreden van premier Abadi en het olie-akkoord dat eind 2014 werd afgesloten. De blijvende spanningen om ondermeer de betwiste gebieden hebben nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS.

Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt niet het minste begin van informatie bij dat aan de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Noord-Irak afbreuk zou kunnen doen. Integendeel heeft alle informatie die hij bij het verzoekschrift voegt betrekking op de situatie in Kirkuk en Centraal-Irak (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-15 en 18-20).

Verweerder voert bovendien met recht aan dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Noord-Irak wordt bevestigd in de door middel van een aanvullende nota neergelegde COI Focus Irak, *De veiligheidssituatie in de Kurdistan Region of Iraq van 10 september 2015* (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Verweerder dient te worden bijgetreden waar deze inzake voormelde landeninformatie betoogt dat hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie in deze regio significant stabiel blijft dan de situatie in Centraal-Irak, dat deze regio een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten kent en dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat elders in Irak plaatsvindt. Verweerder stipt tevens terecht aan dat het offensief van IS deze regio niet bereikte en slechts een zeer beperkte impact heeft op de veiligheidssituatie in Noord-Irak. Verder dient verweerder te worden gevolgd waar deze opmerkt dat terreurgeweld in verzoekers regio van herkomst niet frequent is en dat de zeldzame terreurdaden er hoofdzakelijk zijn gericht tegen de overheids- en veiligheidsdiensten, hetgeen zich veruiterlijkt in de grote vluchtelingenstromen naar deze regio. Verweerder wijst er voorts met reden op dat de spanningen tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering nauwelijks een impact hebben op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking en dat ook de spanningen tussen de PKK en Turkije slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers met zich brengt, en dit vooral in het grensgebied met Turkije. Tot slot wijst verweerder er op basis van de neergelegde COI Focus, *De bereikbaarheid van Noord-Irak via luchtverkeer van 27 maart 2015 (ibid.)* terecht op dat het Noorden van Irak niet enkel over de weg doch tevens via het luchtverkeer bereikbaar is. Aldus dient te besloten dat de situatie in verzoekers regio van herkomst in het noorden van Irak niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS